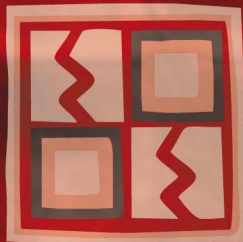

HADÍ ŽENA

HERNÁN HUARACHE MAMANI

HLEDÁNÍ PODSTATY ŽENSKÉ SÍLY

motto

duchovní román

motto

HERNÁN HUARACHE MAMANI

HADÍ ŽENA

HLEDÁNÍ PODSTATY ŽENSKÉ SÍLY

PRAHA 2015

Přeložila Lucie Chvojková

Copyright © 2005 Hernán Huarache Mamani

Translation © Lucie Chaya Chvojková, 2015

ISBN 978-80-267-0458-4

*Nebe mi poslalo anděla v podobě ženy,
aby mě vedl po mé cestě.*

POZNÁMKA AUTORA

Po zveřejnění knihy *Kurandera* se mnoho žen vydalo na cestu svého ženství. Některé začaly přemýšlet o své ženské roli, jiné se začaly řídit učením obsaženým v knize a další hledají řešení svých problémů někde ve světě daleko od domova.

Prostřednictvím fascinujícího příběhu ženy jménem Kantu se rozezněla podstata ženské duše v srdcích tisíců žen a přiměla je k hledání jejich skutečné síly v každodenním životě. I tyto řádky vzdávají hold bezmezné lásce. Té záhadné síle, která nám umožňuje vstoupit do magického světa, cestovat z jedné dimenze do druhé a čelit jakémukoliv nebezpečí s cílem udržet lásku při životě.

Všichni jsme neúnavnými cestovateli časem a prostorem a toužíme po koupelích v božské záři lásky, která má schopnost rozsvítit naše životy. Za temných nocí poskvřených egoismem však bují to, co kouzlo lásky zabíjí. A tak loďka manželství, zmítající se v rozbouraném oceánu života, ztroskotá na útesech.

Lidská bytost v té chvíli zapomíná na svou božskou podstatu a odřízne duhový most, který umožňuje spojit nebe se zemí. Muž svým přehnaným materialismem pošpiní chrám lásky, který by mu dokázal zprostředkovat spojení s božskou podstatou, a nechává ženu zapomenout na pravý důvod její existence a jejího posvátného aspektu.

Osud ženy netkví pouze v rození dětí, otročení kolem rodinného krbu nebo v tom, že bude jen hračkou k uspokojení mužských vášní. Cílem jejího života je to, že se má plně podílet na výuce lásky a na vytvoření světa zaplaveného růžemi a jasmíny. Touží po světě plném lásky a krásy, kde staré ženy, kdysi mladé, sdílejí názory, myšlenky a zkušenosti s dívkami, které také jednou zestárnou, a šíří tak moudrost, jež se stane základem nové společnosti, ve které bude tím nejdůležitějším láska.

To je možné uskutečnit pouze tak, že se manželství začne považovat za školu lásky a štěstí. V současné společnosti je manželství pouze sociální institucí, jejímž prostřednictvím páry sotva dokážou dosáhnout několika málo zrníček štěstí.

Žít šťastný nebo nešťastný život je otázkou procesu duchovní výchovy, probuzení vědomí. Jen používáním energie srdce dokážeme přispět k duchovnímu růstu a povznesení muže a ženy.

Dobrodružství, která zažívá Lara, hlavní hrdinka této knihy, se odvíjejí ve společnosti nacházející se uprostřed změn, v níž muž a žena žijí ve vzájemném konfliktu. Trápení v manželství podobná těm Lařiným zažilo na vlastní kůži mnoho žen. I ony milovaly, trpěly a dychtily po tom, aby mohly kráčet po boku milujícího muže a spolu s ním vychovávat své děti.

Lara v touze po štěstí a vlastní ženské seberealizaci dá všanc sebe sama, bude čelit mnoha nesnázím, které na cestě potká, a bude bojovat do posledních sil.

Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami je čistě náhodná.

Hernán Huarache Mamani

1.

S FALEŠNÝMI ILUZEMI PROHRAJEŠ

Vítr zesílil, nadzvedl prameny vlasů Lary De Santis a vmetl jí do tváře zrnka prachu poletující vzduchem. Ten bolestně štiplavý pocit ji probudil. Ucítla písek na rtech i mezi zuby a teprve teď si uvědomila, že se právě probírala z hlubokého spánku.

Měla sucho v ústech, jazyk se jí lepil na patro a bylo jí hrozné vedro. Pokusila se vstát, ale nemohla se ani pohnout. Co si jí v tom bránilo. Pokusila se všemi silami zvednout hlavu, ale dokázala ji nadzvednout jen trochu. Nebyl to sen. Ruce i nohy měla přivázané každou zvlášť ke čtyřem kúlům, které trčely ze země. Její tělo tak tvořilo jedno velké X, které mířilo do všech čtyř světových stran.

Podle slunce stojícího vysoko na obzoru bylo jasné, že už je poledne. A ona ležela v té opuštěné krajině, kde bylo možné spatřit jen vyprahlou zem a nebe. S vypětím všech sil zvedla hlavu ještě o kousek výš a snažila se zjistit, kde se to ocitla a proč. V rámci možností, které jí omezený pohyb hlavy dovoľoval,

se rozhlédla po okolí. Kolem sebe viděla jen narůžovělou zem a velké i malé kameny pravidelného oblého tvaru.

Ležela tam na zemi uprostřed něčeho, co vypadalo jako trosky jakési velké obdélníkové stavby, ze které už zbyly jen obvodové kameny připomínající, že tu kdysi dávno stály zdi. Ve směru jejich nohou stál kamenný stůl ve tvaru obdélníku, dost prostorný na to, aby si na něj mohl člověk pohodlně lehnout. Po její pravé i levé straně se tyčily dva menhiry, které vypadaly jako směšné lidské bytosti. Ať se snažila sebevíc, nedokázala jasně určit, co je za její hlavou. Připomínalo to trochu obětní oltář. Co tam zatraceně dělá?

Z malátnosti, která ještě před chvílí ovládala její tělo, už úplně procitla a snažila se vymanit z pout. Zjistila, že má nohy a ruce pevně přivázané ke kúlům koženými řemeny, které někdo pro jistotu ještě namočil, aby jí stáhly ruce a nohy ještě těsněji. Jak ale kožené pásky na rozpáleném slunci osychaly, škrtily ji stále více a s každým pokusem dostat se z jejich sevření se jí stále více zařezávaly do kůže, což jí působilo ostrou bolest.

Náhle si jako úderem blesku na všechno vzpomněla. Mama Maru — kurandera, která jí předávala svá učení, ji donutila vypít misku s odvarem z bylin, které to ráno připravila. Lara to udělala a krátce nato ji přemohla únava. A teď, aniž by pro to dokázala najít nějaké vysvětlení, ležela uvězněná na zádech, tady na tom divném místě.

U kurandery žila už mnoho dní. Byla stará jen věkem, udržovala si sílu zralé ženy a pružnost mladice. Mamma Maru jí podala misku, upřeně se jí podívala do očí a nařídila jí:

„Vypij to! Tenhle nápoj ti pomůže najít v životě správný směr a vyčistí ti hlavu.“

Moc se jí ta myšlenka nezamlouvala, miska byla navíc trochu špinavá. Laře, která měla ráda čistotu a byla přímo posedlá tím, aby bylo nádobí vždy dokonale čisté a zářivé, se při pohledu

na misku se špinavými okraji až zvedal žaludek. Ale nesmlouvavý výraz ve tváři Mama Maru a ráznost jejích slov ji donutily aspoň ochutnat.

Při prvním doušku ucítila v ústech zvláštní chuť — byla trochu nakyslá a lehce kořeněná. Její chuťové pohárky nic podobného neznaly. Udělalo se jí nevolno, ale protože byla rozhodnutá kuranderu poslechnout a nechtěla se trápit srkáním po malých doušcích, obrátila do sebe celý obsah misky najednou.

„Tohle by mi mělo pomoci najít správnou cestu?“ ptala se sama sebe pochybovačně, ještě před tím, než obsah misky vypila.

Není v této zemi jako turistka, ale přijela sem meditovat, přemýšlet a najít smysl svého života.

Ještě před několika měsíci jí bylo dokonale jasné, co chce a kam ve svém životě směřuje, teď se ale cítila zmatená a ztracená. Měla pocit, že je lodí na rozbouřeném moři, bez kapitána, bez kompasu a bez mapy. Nevěděla, kam zamířit, vlastně ani nevěděla, do jakého přístavu by chtěla doplout: byla na otevřeném moři a neuměla zakotvit. Neměla vůbec žádnou představu o tom, jak naložit se svým životem, čeho by chtěla dosáhnout a po čem opravdu touží.

„Jasně, že ano! Potřebuješ právě tento nápoj a brzy pocítíš jeho účinek.“

Po těchto slovech tedy Lara celý obsah misky bez smlouvání vypila a prázdnou ji vrátila Mama Maru, která ji sledovala jestřábím okem. Jako by ve tváři Mama Maru na okamžik zahlédla náznak sarkastického výrazu, ale pokud to byla skutečně pravda, tak okamžitě zmizel. A teď tam ležela na opuštěném místě na zemi s přivázanýma rukama a nohama, pod žhavým sluncem a vyprahlá spalující žízní.

Teď v poledne slunce vysoko na nebi doslova žhnulo. Její oblečení bylo horké, ale aspoň ji chránilo před spálením. Měla

mokrý záda od potu, který jí stékal dolů po obou bocích i ramenou. Lara cítila, jak jí kůže na obličejí ztvrdla, jako by přes ni měla něco přetaženého, ale nemohla dělat vůbec nic, ani dotknout se tváře prsty. Jediné, co dokázala, bylo zvednout hlavu ve snaze pochopit, kde se nachází.

Ležela mezi troskami jakési stavby na rozlehlé planině, na které nebylo ani stopy po nějaké vegetaci. Jen samý písek a kamení. Téměř měsíční krajina. V dálce se rýsovaly siluety hor zahalené mlžným oparem, který jim propůjčoval šedou barvu v odstínu olova a také nádech mystiky. Neudržela déle tíhu hlavy, jak byla zesláblá, a tak ji znovu položila na zem. Ostré světlo jí řezalo do očí. Znovu se podívala nahoru na nebe a spatřila supy kroužící ve slunci. Bylo to asi dvacet černých ptáků, kteří se živí mrtvolami. Občas napadají i toho, kdo už nemá sílu nebo se nemůže hýbat, aby se bránil. Lařinu mysl ovládla znepokojivá myšlenka. Je tam proto, že má zemřít?

„Panebože,“ zvolala. Cítila se jako vězeňkyně. „Proč jsem tady? Co se děje? Proč jsem přivázaná k těm kúlům?“

Supi zůstali k jejím výkřikům naprosto neteční, dál kroužili nad ní a stále se přibližovali. Teď je viděla zcela jasně. Létali asi dvacet metrů nad ní a ona si uvědomovala, že jestli se budou přibližovat stejnou rychlostí jako dosud, brzy budou kroužit jen pár metrů nad ní a potom...

Představovala si, jak ji trhají kousek po kousku svými ostrými zobáky. Nejdříve sežerou její vnitřnosti, a pak se pustí do zbytku těla, až tam zůstanou ležet jen holé kosti. Zmocnil se jí smrtelný strach. Takhle zemřít opravdu nechtěla!

„Pomóóoc, pomozte mi někdo,“ křičela ze všech sil, které v sobě našla. „Mama Maru, kde jsi? Rozvaž mě!“

Její hlas se rozléhal pustou planinou do dálky.

„Mama Maru, Mama Maru, to už stačí! Prosím tě, rozvaž mě!“ zavolala znovu zoufale.

Nikdo jí neodpověděl, na planině vládlo téměř hrobové ticho, jediný zvuk vydávali svými křídly supi kroužící nad ní. Lehký vánek si opět pohrál s jejími rozpuštěnými vlasy a vmetl jí do obličeje a do očí trochu písku.

Lara se snažila vyprostit z provazů alespoň jednu ruku, ale byla přivázaná ke kůlu příliš napevno, takže jí bylo hned jasné, že nemá žádnou šanci. Zkusila to s druhou rukou a pak i s nohama, se stejným výsledkem. Byla téměř přikovaná k zemi.

Ještě jednou se podívala směrem k nohám, aby si dobře prohlédla obdélníkový kámen, a myslela na svoji smrt. V tu chvíli její mysl zachvátily černé myšlenky a vzpomněla si na to, co četla o lidských obětech v Jižní Americe. Dobře si vybavovala nedávný archeologický objev na hoře Ampato, v jižním Peru, kde vládl věčný sníh. Našli tam tělo ženy, která byla obětována bohům. Měla takhle skončit i ona? Stát se obětinou na tomhle kamenném stole?

Snažila se nepříjemné myšlenky zapudit, ale jak čas plynul, útočily na její mysl stále naléhavěji. Před očima se jí odehrával film, ve kterém ji skupina peruánských domorodců táhne k obětnímu kameni a nabádá ji, aby čelila smrti hrdě a důstojně. Kněz v pozeňnaném věku pak otevírá její hrud' jediným řezem peruánského obřadního nože tumi a vyjímá z ní srdce, které stále ještě tluče.

„Ne, kdepak,“ pomyslela si. „Tahle neskončím. Je to určitě jen krutý žert Mama Maru. Ona se vrátí a osvobodí mě.“

Trpělivě čekala, ale kurandera nepřicházela. Směrem od západu k východu začal foukat vítr a oznamoval příchod západu slunce. Měla žízeň, ale dost ji uklidnila skutečnost, že supi odletěli z jejího zorného pole.

S dalšími uplývajícími hodinami si do její hlavy znovu našly cestu černé myšlenky. Byla v nebezpečí. Přemýšlela, jak se zachránit. Přece tady takhle nezemře? Musí najít nějaké řešení.

Přemýšlela, jak se z pasti uprostřed tiché pouště daleko od civilizace dostat.

Nevymyslela vůbec nic, jen si ještě více uvědomila bolest, žížeň a skutečnost, že je tam naprosto beznadějně přivázaná k zemi. Pak ji přepadl strach ze zvířat, hlavně z plazů, kteří v těch neobydlených končinách jistě žijí. Nejvíc se bála hadů. Představila si, jak se jeden z nich plazí směrem k ní. Moc dobře věděla, jak jsou někteří z nich jedovatí. Stačilo by jedině uštknutí a byl by s ní konec.

Začala znovu zoufale křičet o pomoc, pak prosila o slitování, a když se jí opět nedostalo žádné odpovědi, popadl ji vztek a začala nadávat. Pak všechny proklela a nakonec propukla v zoufalý pláč. Jak se snažila vyprostit ruce a nohy z provazů, stále více si je rozdírala, takže jí ostré kožené řemeny téměř přerézaly tepny. Cítila se bezmocná, bezbranná a opuštěná. Začala ze sebe znovu vydávat zvuky, ve kterých se zoufalý pláč mísil s křikem. Mama Maru jí připravila skutečně krutý žert. Uvědomila si, že tam leží takhle uvězněná vinou jednoho muže. Svého manžela. Tolik se pro něj obětovala, a on ji opustil kvůli jiné ženě. Aby unikla bolestným vzpomínkám, které ji neustále pronásledovaly, vydala se na druhý konec planety, do dalekého Peru, aby tu skončila přivázaná k zemi v opuštěné poušti. A napadlo ji ještě něco jiného. Jediné lidské stopy, které se v těch končinách vyskytovaly, byly ty její a pak také stopy Mama Maru. Zanechaly je za sebou na cestě sem. Šlapaly pěšky až k tomuto místu poté, co vystoupily na prašné, ale sjíždě cestě z kamionu, který tudy jel do dolů. Mama Maru jí cestou řekla:

„Když má člověk štěstí, projede tudy jednou za dva týdny kamion. Ale někdy ani to ne.“

Jestli ji nikdo nepřijde osvobodit, stane se tohle místo jejím hrobem. Supi nad ní budou trpělivě kroužit vzduchem a dříve nebo později se dočkají. Umře žízni a oni budou mít hostinu.

Supi se opět vrátili a kroužili zase o kousek blíž. Teď už mohla jasně rozeznat jejich tmavé, kovově šedé zobáky, červený krk a hranatá černá křídla, jejichž kraje vypadaly jako roztažené prsty. Supi nad ní majestátně plachtily vzduchem a trpělivě čekali na moment, kdy budou moci zaútočit.

Laru opustila poslední naděje. Začala znovu zoufale plakat. Jak zvedla hlavu, steklo jí několik slz až k puse a slané kapky trochu svlačily vyschlá ústa.

Najednou supi jako na povel odletěli a ona zaslechla blížící se kroky. Pokusila se tím směrem otočit hlavu, ale nešlo to. Kroky přicházely odkudsi za její hlavou a byly slyšet stále silněji. Mohla to být jen Mama Maru. V tu chvíli zahlédla stín, který prozrazoval ženskou postavu v sukni, s šátkem přes ramena a kloboukem na hlavě.

Lara se uklidnila ihned poté, co jí Mama Maru nastříkala trochu vody na rozpraskané rty. Několik kapek jí steklo do úst. I tak dokázaly ukojit největší žízeň a jako zázrakem ji vrátily do života.

„Pij pěkně kapku po kapce, protože to je to jediné, co dostaneš. A tak to bude, dokud se nenaučíš, jak to v životě chodí,“ pronesla kurandera klidným hlasem.

Lara se na ni pozorně podívala a snažila se vyčíst z výrazu její tváře co nejvíce. Spatřila v ní jistotu a rozhodnost. Bylo jí jasné, že je v jejích rukou. Fyzicky nemohla pro své vysvobození udělat vůbec nic. Napadlo ji, že musí zapojit rozum, ten jediný ji z této situace mohl dostat. Položila Mama Maru hned několik otázek najednou:

„Proč jsi mě tu přivázala? Jaký to má smysl? Proč mě takhle mučíš?“

„Vidíš? Umíš jen škemrat, stěžovat si a fňukat. Neumíš si vzít k srdci ponaučení, které ti život nabízí,“ odpověděla jí kurandera. „Jsi tady, protože se chceš stát opravdovou ženou, je to tak? Chceš být jednou z těch žen, které dokážou čelit jakékoliv

překážce, snaží se ji za každou cenu překonat a umí se postavit jakékoli nástraze. Zatím ses ale vůbec nic nenaučila.“

„Odvaž mě a odveď mě odsud.“

„Umíš jenom jedno. Dávat rozkazy. Když tě ostatní neposlouchají, naléháš, vyžaduješ, ale sama ze sebe nedokážeš dát vůbec nic,“ pokračovala klidně Mama Maru.

„Co ti asi můžu dát tady na tom místě a v téhle situaci?“ křikla na ni Lara zlostně a úplně při tom zapoměla na bolest zad a hýždí, ztuhlých dlouhými hodinami, po které tam ležela stále ve stejné pozici.

„Přemýšlej, rozebírej a medituuj nad svojí existencí a hlavně začni být trochu praktická. Život musíš žít teď. Nemá smysl ztrácet čas tím, že si budeš v hlavě stále dokolečka omílat, co jsi mohla udělat a neudělala, nebo se sžírat úzkostí a strachem z budoucnosti. Chceš snadné řešení svého problému. Chceš po mně kouzlo, kterým se všechno změní. Chceš rozumět životu, aniž bys ho skutečně žila. Používáš jen hlavu a vůbec nezapouješ tělo, což je jen teorie bez praxe. Ani tě nenapadne, že bys v praxi mohla využít svých dosavadních zkušeností.“

„Já ti vůbec nerozumím. Tohle určitě není způsob, který mě tomu naučí. O žádné mučení jsem tě určitě nežádala.“

„Máš pravdu. Pro tebe je to mučení. Tohle ale je forma učení. Je to lekce skrze bolest, tak aby sis ji navždycky zapamatovala. Někdy to jde bohužel jen prostřednictvím těžkých zkoušek. Jen tak mohou muži i ženy bez rozdílu zmoudřet a nabýt většího klidu a schopnosti čelit problémům spojeným s budoucností.“

„Prosím tě, rozvaž mě. Vysvobod mě a já odejdu. Už s tebou nebudu.“

Mama Maru se zasmála, jako by jí bylo úplně jedno, že Lara trpí, a pak řekla: „Vidíš? Jsi stále ta rozmazlená holka a nic jsi nepochopila. A přitom chceš být opravdovou ženou. Ty si ale berou z nesnází poučení.“

„Co se můžu naučit tady na tom opuštěném zaprášeném místě, které slunce úplně spaluje?“

„Přesně takhle vypadá tvůj život. Máš pocit, že máš svázané ruce i nohy, omezuje tě spousta myšlenek, pocitů a nesmírná spousta potřeb. Když ses podívala na ty supy kroužící na nebi, viděla jsi jen jejich negativní stránku. Myslelas jen na to, že chtějí sežrat tvoji mrtvolu. Vůbec nic jsi nepochopila. Tak jako existují ptáci, kteří požívají mrtvoly, existují negativní myšlenky, které ohrožují naši existenci a které krouží jako supi nad naší myslí. Ty ale neděláš vůbec nic pro to, abys je zahнала, stejně jako jsi neudělala nic pro to, abys odehnala supy. Ukaž jim, že žiješ! Křič, volej, vyj. Když uvidí, že jsi plná života, odletí jinam. To samé platí pro tvoji mysl. Ukaž, že jsi rozhodná a že v tvé hlavě není prostor pro žádné negativní myšlenky, protože ty tě jinak jednoho dne úplně pohltní a zničí ti život. Musíš si dodat odvahy!“

Lara si náhle uvědomila dvě stránky situace, v níž se nacházela. Na jedné straně sama sebe považovala za vězeňkyni na pokraji smrti, spějící k jistému konci. Na druhou stranu tu teď proti ní stála žena s téměř bílými vlasy, obličejem zbrázděným vráskami, v prostém oblečení, ale s rozhodností v očích a majestátním postojem hodným třicátnice, která jí uštěďřovala bolestnou lekci. Nikdy by si nepomyslela, že její učení bude probíhat právě takhle.

Najednou jí v mysli jasně vytanuly všechny negativní myšlenky, které se tam ukrývaly. Trpěla stále nějakým strachem. Trpěla nezdravou úzkostí, že utrpí nějakou škodu, a tak se proti ní pojistila. Také se bála, že ztratí práci, a tak si sjednala další pojistku, která by ji zajistila, kdyby taková situace nastala.

Snažila se umlčet strach úskoky na jednu nebo na druhou stranu, nikdy se mu ale nepostavila čelem. V souvislosti s Mama Maru se už několikrát dostala do těžké situace. Měla strach, ale vedle ní problémům čelila.

Vzpomněla si, že musela překonat úzké propasti po hor-
ských stezkách, v koňském sedle a v doprovodu neznámého
muže, aby se dostala na místo, kde Mama Maru žila. Jen tak se
mohla setkat se starou kuranderou — učitelkou života. Aspoň
to o ní tvrdili místní lidé.

Mama Maru odešla a nechala ji s jejími myšlenkami sa-
motnou. Lara už věděla, že není v ohrožení života. Dostávala
praktickou životní lekci doslova „na vlastní kůži“. Bylo to tvrdé
a bolestné učení, které se neobešlo bez zranění na rukou a no-
hou. Na to rozhodně nikdy nezapomene. V tom měla Mama
Maru pravdu.

Přemýšlela o svém životě a uvědomila si temné myšlenky,
které ji v životě neustále pronásledovaly. Obraz, který jí nastí-
nila Mama Maru, jí utkvěl v hlavě tak jasně, jako by tam zapustil
kořeny. A snad úplně poprvé se stalo, že na ni neměla vztek, ale
naopak ji dokonce i chápala. Učení Mama Maru bylo praktické
a nutilo ji k meditaci. Přemýšlela o různých fázích svého života.
O dětství, dospívání i o období, kdy už byla dospělou mladou
ženou. Snažila se to v hlavě nějak uchopit. Chvilími měla po-
cit, jako by něco pochopila, ale vzápětí se jí všechno zamlžilo
chaotickou změť představ.

Vítr a písek si dál pohrávaly s jejím nehybným tělem, ale
nejednou jí to bylo úplně jedno. Byla rozhodnutá pochopit sku-
tečný smysl své existence, dát svému životu význam. O několik
hodin později se Mama Maru vrátila a odvážala ji. Stařenka s se-
bou přinesla také trochu vody a něco málo k jídlu. Lara si třela
bolavá zápěstí, protahovala zdřevěnělé tělo, rozhýbávala ztuhlé
klouby a čistila své oblečení od prachu. A přitom stařence, jež
k ní promlouvala, pozorně naslouchala:

„Pojď si sednout k tomu kamennému stolu, navečeříme se.
Vodu musíš srkat po malých doušcích, kdybys ji vypila všechnu
najednou, bylo by ti zle.“

Už byl večer, když se obě ženy posadily. Zatímco si Lara dál masírovala bolavé části svého osvobozeného těla, Mama Maru položila na kamenný stůl šátek s trvanlivým jídlem, které se obvykle nosilo na dlouhé cesty. Mladá cizinka, konečně opět volná, se mohla svobodně rozhlédnout po obzoru. Viděla jen kameny, holou vyprahlou půdu a sem tam pár keřů, které jen trochu převyšovaly jeden metr. Nikde tam nebyla voda, ale Lara si všimla, že Mama Maru přinesla amforu s tekutinou, která její žízeň jistě zažene.

Jedly v tichosti a Lara přitom přemýšlela o tom, co jí Mama Maru říkala. Ty samé rady, jak by měla řešit své problémy, jí dal už před časem jeden milánský psycholog. Tehdy je vůbec nepochopila, protože jí chyběla konkrétní zkušenost. Teď ale cítila, že je toto učení živé, skutečné, postavené na praktickém prožitku, který byl sice dost brutální, ale zato se jí vryl doslova nejen do masa, ale i do paměti. Hleděla na horizont a dál naslouchala Mama Maru:

„Když budeš myslet pozitivně, všechno dobře dopadne. Pokud budou tvoje myšlenky pesimistické, všechno se ti bude v životě hroutit. To je zákon života. Ty si volíš, co od existence chceš. Když v sobě budeš strádat negativní myšlenky a myslet poraženecky, neštěstí tě bude stále pronásledovat. Ale jen proto, že jsi to chtěla ty.“

Lara při těch slovech trochu ztuhla a pak se ke stařence pomalu otočila. Zkoumavě se jí podívala do očí, protože stále ještě úplně neuvěřila tomu, co právě slyšela.

„Chceš říct, že prostřednictvím svých myšlenek můžu ovlivnit průběh svého života?“ zeptala se trochu rozčarovaně a úplně přitom zapomněla na příkoří uplynulého dne.

„Samozřejmě, že ano. Tvoje pozitivní nebo naopak negativní myšlenky tě vedou dvěma různými směry a mohou tak ovlivnit tvoji budoucí existenci. Povím ti příběh, který ti možná pomůže lépe pochopit, jak to funguje.“

Byla jednou jedna žena, která žila se svými dcerami v chatrči na mořském pobřeží. Žily tam samy, daleko od rybářské vesničky. Matka trávila čas tím, že stále hleděla na obzor oceánu a čekala na návrat jedné loďky. Její bratři a manžel, všichni rybáři, se jednoho dne při západu slunce vypravili na rybolov spolu s dalšími muži z vesnice. Všechny rybářské loďky se vrátily, ta jejich už ale nikdy zpátky nedorazila.

Žena bratry i svého muže velmi milovala, a proto stále doufala, že se vrátí. Nechtěla připustit možnost, že mohli zemřít. Moře nikdy nevydalo jejich těla, a tak nedokázala přestat doufat, že se z ničeho nic znovu objeví.

Když její muž beze stopy zmizel, zůstala žena sama se třemi malými dcerami, které potřebovala nějak uživit. Protože se rozhodla zůstat v té odlehle chatrči, protloukala se s nimi velmi těžce, přestěhovat se ale nikam nechtěla. Vlastně ani pořádně nevěděla, kam by měly jít, netoužila po tom a stále v srdci živila naději na návrat manželovy loďky. Nepřestávala doufat. I když uplynuly měsíce, ona stále hleděla na obzor a čekala. Časem se z toho stal zvyk.

Když neměly co jíst, šla do přístavu a vypomáhala drobnými pracemi rybářům, kteří se vrátili s úlovkem z moře, a oni jí za to pokaždé dali nějaké ryby. Tak dokázala všechny hladové krky uživit, a když bylo ryb náhodou víc, nasolila je a prodala v některé z vesnic ve vnitrozemí. Za peníze, které vydělala, koupila to nejnezbytnější, co s dcerami ke svému skromnému životu potřebovaly. Nepřestávala svého muže a bratry vyhlížet, přestože byl jejich návrat stále nepravděpodobnější, a nechtěla se z rozpadající chatrče nikam hnout.

Roky plynuly a z dcer vyrostly mladé slečny, které se chtěly otevřít životu, a proto se matky ptaly: „Proč nás držíš připoutané k tomuto místu? Proč nemůžeme odejít do města?“ Matka o tom ale nechtěla ani slyšet. Už si na tento způsob života příliš

zvykla. A aby je umlčela a zároveň zabránila tomu, aby odešly do města bez ní, vymyslela si historku:

„Váš otec je velmi schopný námořník, který se plaví po světě a hledá nové země. Bude mu trvat dlouho, než se vrátí domů. Než odjel, uzavřel dohodu s vládci tří vzdálených ostrovů. Podle ní se synové těchto vládců ožení s jeho dcerami. Na každém z těchto ostrovů vyrůstá mladý muž — princ a následník jednoho z vládců. Až dospějí, přijedou požádat o vaši ruku.“

Obrátila se k nejstarší dceři a řekla jí: „Jednoho dne přijede z jednoho z těchto ostrovů krásný a bohatý princ na zlaté lodi a požádá mě o tvou ruku. Provdáš se za něj a odejdeš na jeho ostrov, kde s ním budeš šťastná a budeš mít všechno, po čem toužíš.“

Naivní a nevinná dívka uvěřila každému matčinu slovu a už nikdy si nestěžovala. Teď i ona začala žít iluzemi a od té chvíle upírala zrak na obzor oceánu.

Druhé dceři namluvila matka něco podobného: „Na dalším ostrově žije princ, kterého osud určil pro tebe. I on je bohatý a krásný. Jednoho dne si pro tebe přijede na stříbrné lodi a ožení se s tebou. Musíš na něj jen trpělivě a s důvěrou čekat. Přijede, o tom nepochybuj. Ten den nastane a ty se staneš princeznou. Budeš nosit nádherné šaty a budeš si užívat všeho, co dneska mít nemůžeš.“

„A budu šťastná...“

„Samozřejmě! Ten ostrov je skutečným rájem, je plný stromů, květin a ptáků, kteří ve dne v noci nádherně zpívají. Budeš unešená. Najdeš tam všechno, po čem toužíš.“

I druhá dcera se nechala ukonejšit báchorkou o princezi z pohádky a už si nikdy nestěžovala. Stejně jako její starší sestra, i ona začala na mořském břehu čekat na příchod svého vyvoleného.

Stejně sladce jako k prvním dvěma dcerám promlouvala matka i k nejmladší dceři a snažila se jí vnuknout naději na lepší budoucnost.

„Tvůj snoubenec přijede z korálového ostrova na krásné měděné lodi. Odveze tě na nejuvdálenější, ale také nejkrásnější ostrov ze všech. Budeš tam žít v korálovém paláci plném smaragdů, s nádhernými balkony a obrovskými okny s bohatými závěsy. Budeš tam nesmírně šťastná a budeš si pochutnávat na nejlahodnějších delikatesách, jaké na zemi existují.“

Během mnoha let naplněných čekáním proplulo kolem velké množství lodí, žádná z nich ale k jejich pláži nezamířila. Jednoho dne, kdy všechny tři hleděly k obzoru jako obvykle, spatřily najednou loď se zlatými, stříbrnými a měděnými nápisy, která se na vlnách nebezpečně houpala a mířila přímo k jejich chatrči.

„Podívejte,“ zvolala nejstarší dívka a vyskočila radostí. „Konečně je tady! To je loď mého vyvoleného, který si pro mne přijíždí.“

Druhá dcera ale trochu závistivě odsekla: „Mýlíš se, sestřičko, ten si jede pro mne.“

Třetí dcera nic neřekla a jen loď mlčky pozorovala. Starší dvě dcery se pustily do hádky, pro kterou z nich loď přijíždí. Zatímco se dohadovaly, uviděly, jak loď zamířila k útesům, narazila do nich a roztráštla se na kusy. Muž, který byl na palubě, spadl do moře a začal se topit.

Dvě starší sestry pokračovaly v hádce a vůbec je nenapadlo, že by mu měly pomoci. Jen ta nejmladší si uvědomila, v jakém nebezpečí se muž ocitl, a ihned se vrhla do vody. Rychle plavala směrem k němu a nasadila vlastní život, aby ho zachránila a pomohla mu dostat se ke břehu. Trosečník tam zůstal v bezvědomí ležet a vypadal, jako by spal. Na sobě měl roztrhané šaty a byl zraněný v obličeji.

Starší sestry k němu přišly blíž a spatřily zemdleného muže v zuboženém stavu.

„To je jen obyčejný trosečník!“ řekla povýšeně ta nejstarší. „To není můj vyvolený. Je oblečený jako nějaký chudák.“

„No, můj princ to tedy taky není,“ řekla opovržlivě mladší dcera.

Nejmladší dcera řeči svých sester neposlouchala a dělala si o zdravotní stav muže, který ležel v písku, velké starosti. Zůstala tam s ním, vyčistila mu rány a ovázala hlavu. Pak došla pro vodu, a když se probral ze mdlob, dala mu napít. Dávala na něj pozor, kontrolovala jeho zranění a postupně k němu začala cítit sympatie. Když se muž dokázal postavit na nohy a měl dost síly k chůzi, dovedla ho do chatrče, ve které žily.

Matka tam v té chvíli nebyla. Šla do přístavu pracovat. Všechny tři dcery muži vyprávěly o svých vyvolených, kteří si pro ně připlují na lodi ze vzdálených ostrovů. Když se matka při západu slunce vrátila, našla své dcery ve společnosti neznámého muže. Pochopila, že s ním strávily mnoho hodin. Zděšená žena ho vyvedla ven z chatrče.

„Proč jsi tady, odkud přicházíš a co od nás chceš?“ zeptala se ho popuzeně a zranění ani roztrhaných šatů mladého trosečníka si vůbec nevšimla.

„Bouřka zahнала moji loď až do těchto končin a ztroskotal jsem u vašich břehů. Jedna ze tvých dcer mi zachránila život,“ odpověděl. „Když jsme na tebe čekali, poslouchal jsem překvapeně jejich podivné příběhy. Vyprávěly mi o bohatých mužích, kteří přijedou ze vzdálených ostrovů a ožení se s nimi. Já jsem moře proplul křížem krážem a navštívil jsem mnoho zdejších ostrovů. Většina z nich je úplně opuštěná a rozhodně na nich nežije žádný bohatý princ. Žijí na nich jen mořští ptáci. Proč jim takhle lžeš?“

„Mám pro to své důvody a tobě do toho nic není... Co jsi jim vůbec řekl?!“

„Že jsem jedním z těch ženichů.“

„Jsi lhář!“ zvolala zoufalá matka. „Snad ti některá z nich neuvěřila?“

„Dvě nejstarší mi řekly, že jejich vyvolený nejsem. Nejmladší se mi podívala do očí, řekla mi, že se jí líbím a že bych mohl být jejím ženichem.“

„Řeknu jí, že nejsi mužem, na kterého čeká,“ pohrozila mu a chystala se přivolat nejmladší dceru.

Mladík si byl velmi dobře vědom, čeho chce dosáhnout, protože se do dívky zamiloval a chtěl si ji vzít, a proto řekl:

„Mám pro tebe návrh. Vyslechni mě. Neřeknu nic tvým zbývajícím dvěma dcerám, když mi dovolíš, abych si vzal tu nejmladší. Ostatně jsem rybář a umím vzít za práci. Mám dvě loďky a tvoje dcera se mi opravdu líbí. Chci si ji vzít a slibuju ti, že ji učiním šťastnou.“

Matka nevěděla, co na to odpovědět. Pravdy se bála. A tak se nejmladší dcery zeptala, co si o tom neznámém muži myslí a jestli si ho chce vzít. Dívka odpověděla:

„Matko, já už nechci čekat a pořád jen doufat. Tento muž se mi líbí, miluju ho a ráda si ho vezmu za muže.“

I když matka nechtěla nechat dívku odjet, tváří v tvář její rozhodnosti nemohla jinak, než jí dát k sňatku své svolení. Několik dní nato se konala svatba a mladá dvojice odplula do ženichovy vlasti.

Zbylé sestry i nadále čekaly na své ženichy a zůstaly po boku své matky, dokud nezemřela. Po celý čas žily ve své iluzi. V každé volné chvíli vystoupily nahoru na útes a sledovaly, jestli se na horizontu už konečně neobjeví jejich princové.

Už byly z toho věčného čekání unavené a starší dcera prohlásila: „Když naši vyvolení dosud nepřijeli, asi bychom je měly jet hledat.“

„A jak za nimi chceš jet?“

Znepokojeně se na sebe podívaly. Obě už byly staré a měly málo sil. Jejich plané naděje je provázely po celý život. Teď ale pochopily, že už nemohou déle čekat, protože čas plyne velmi rychle.

„Určitě na nás čekají,“ řekla jedna z nich, aby dodala odvalu sestře i sama sobě. „Musíme najít někoho, kdo nás za nimi odveze,“ dodala ta starší.

„Souhlasím, není na co čekat. Pojedeme je hledat,“ odpověděla mladší dcera.

A tak obě ženy začaly intenzivně toužit po cestě na vzdálené ostrovy, aby se jejich sny konečně mohly proměnit ve skutečnost. Zanedlouho se objevila nedaleko mořského břehu stará loď, která tudy často projížděla už mnoho let. Obě ženy zvedly ruce a začaly na ni mávat a gestikulovat, že by chtěly nastoupit na palubu.

Když loď připlula ještě blíž, spatřily kormidelníka, který ji řídil. Byl to starý rybář v šedém oblečení a jeho obličej bylo sotva vidět. Navzdory silnému protivětru se mu podařilo připlout ke břehu. Když ženy nastoupily a loď se vzdálila od břehu, měly z moře dobrý výhled na místo s téměř rozpadlou chatrčí, kde strávily tolik dlouhých let, a jen nevěřícně kroutily hlavou: Jak dlouho mohly takhle žít? Už dávno měly jet své ženichy hledat, když si tak dávali na čas.

Sestry rybáři vysvětlily, kam mají namířeno. Věděly, že ostrovy, které hledají, jsou hodně daleko. Loď plula pomalu, protože byla moc stará a probíjela se vlnami jen velmi těžce.

Sedmý den plavby rychle uplynul a vystřídala ho noc. Měsíc byl v úplňku a díky jeho svitu bylo náhle možné na obzoru rozeznat obrysy ostrovů. Jak se k nim loď přibližovala, viděly sestry stále více detailů. Na prvním ostrově se tyčilo k nebi mnoho strmých skal.

Starší z dcer pronesla: „To bude jistě můj ostrov, drahá sestřičko. Ale nikde nevidím svého ženicha...“

„Je tam uprostřed ostrova a čeká na tebe,“ řekl jí rybář a ukázal na nehybný stín. Jak se přibližovali k ostrovu, začala k nebi vzlétávat hejna mořských ptáků. Stařec si pohladil dlouhé vousy:

„Tam je tvůj ženich. Vystup,“ nakázal starší sestře rybář a pomohl jí vystoupit na molo. „Tohle přece nemůže být ostrov mých snů,“ zvolala žena, když udělala prvních pár kroků po břehu.

„Nechtěla jsi snad být celý život ostrovní královnou? Dnes se staneš nevěstou krále pelikánů,“ pronesl stařec.

V tom okamžiku se žena proměnila v pelikána, který zamával křídly a vzlétl. Ve vzduchu se k němu připojil další pelikán a společně odletěli.

Pak loď popojela k sousednímu ostrovu. Tam nechal muž vystoupit druhou sestru a řekl: „Tohle je ostrov, po kterém jsi tak toužila.“

„Kde je můj ženich? Nikde ho nevidím...“, odpověděla žena hlasem plným obav.

„Je to ten stříbrný mořský pták, který stojí támhle v písku.“

V té chvíli se žena proměnila v podobného ptáka, jako stál na pláži, a společně vzlétli k nebi.

Kdyby si sestry před vstupem na loď bývaly přečetly, jak se jmenuje, zjistily by, že nese název: Zklamání.

Ještě dnes, když se staří rybáři potkávají večer na pláži, vyprávějí si o přízraku lodi, která míří za úplňkové noci s oběma ženami na palubě ke vzdáleným ostrovům. Pak je slyšet pláč a lidské hlasy.“

Když kurandera dovyprávěla, na chvíli se odmlčela a potom Laře řekla: „Tenhle příběh se hodně podobá tvému životu. Přemýšlej a srovnávej každý detail se situacemi, které prožíváš ve svém životě. Uvidíš, že zjistíš, že musíš změnit způsob svého myšlení i konání. Tahle pohádka tě může mnohému naučit. Za prvé to, že marné naděje tě mohou uvěznit na nějakém místě, v nějaké konkrétní situaci nebo v práci jako v pasti. Člověku v takovém případě hrozí, že se z jeho chování stane zvyk, kvůli kterému bude jeho život monotónní a nešťastný.“

Za druhé: Nesmíš v sobě živit plané naděje. Žena, jejíž manžel odejde a ona stále doufá, že si to jednoho dne rozmyslí a vrátí se k ní, na něm chce být závislá. A pokud věří tomu, že když se k ní vrátí, bude všechno jako dřív, žije v jedné velké iluzi. Ale úplně nejnezodpovědnější je to, když necháváme čas, aby vyřešil naše problémy za nás.“

„Chceš tím říct, že mám přestat doufat, že se ke mně můj manžel vrátí?“ zeptala se Lara znepokojeně.

„Jeho případný návrat závisí na spoustě okolností: na tom, co si o tobě myslí, na jeho citech a potřebách. A co ty? Co děláš pro to, aby se k tobě vrátil?“

„Proto jsem přece tady. Abych se naučila, jak získat zpátky jeho lásku.“

„Říkáš to proto, že mu chceš dál sloužit a potřebuješ na něm být závislá. Tak se nikdy neposuneš dál. Každý má svůj život ve vlastních rukou a je strůjcem svého vlastního osudu. Proto je třeba přestat živit marné naděje a stavět vzdušné zámky. Iluze nás mohou zničit. Buď realista! Žij přítomností. S nadějí a důvěrou v budoucnost, ale bez falešných iluzí. Tak můžeš pracovat na tom, aby byly tvé zítřky lepší.“

„A co mám dělat pro to, abych se to naučila?“

„Přestaň na něm být závislá, přestaň sebou nechávat manipulovat! Nepřijímej slepě všechno, co říkají ostatní. Přemýšlej, porovnávej, uvažuj. Buď pozorovatelkou života, nežij jen sny jako starší sestry z mého příběhu. Inspiruj se nejmladší dcerou. Nevěřila úplně všemu, co jí matka říkala, a nesdílela ani velkolepé sny svých sester. Uměla proto přijmout muže, kterého před ní osud postavil. Dokázala žít život bez příliš velkých iluzí a s nohama pevně na zemi. Schopnost konat lze vypořadovat u lidí, kteří nežijí jen v říši snů, falešných iluzí a příliš bujných fantazie, ale dokážou žít tady a teď. Měj vždycky na paměti, že v setkání ženy a muže je pokaždé cosi fascinujícího a záhadného. Je v něm

ukrytá jakási alchymie života. Je příslibem cesty, která je zároveň příjemná i bolestná a člověka na ní čeká mnoho zkušeností, setkání, závislostí, tužeb, ale i rozchodů, které se podepíší na jeho duši.“

„Já svého muže nechci ztratit. Celou svojí duší doufám, že se mi podaří získat ho zpátky, proto jsem tady.“

„No, aspoň něco děláš pro to, aby se tvoje situace opuštěné ženy změnila. Sny, pokud za nimi nenásleduje ihned nějaká konkrétní akce, mohou způsobit, že jednoho dne se probudíš do velmi smutné reality. Ve chvíli, kdy začneš činy odkládat, nutně se dostaví zklamání.“

„Nevím, jak vysokou cenu budu muset životu zaplatit, abych svůj problém vyřešila, ale jsem připravená bojovat, abych svého cíle dosáhla.“

„Každý z nás dává svému životu nějakou hodnotu. Žádej málo a dostaneš málo. Žádej hodně a hodně také dostaneš. Proto se nauč dát sama sobě správnou hodnotu a nepodceňuj se.“

Zatímco Mama Maru vyprávěla příběh a doplňovala ho svými poznámkami, ušly obě ženy společně pěkný kus cesty a dorazily k chýši, která byla schovaná za kopcem. Když došly ke dveřím, byla už skoro tma. Než Lara do skromného stavení vstoupila, podívala se na chvíli na nebe. Osvětlovaly ho tisíce malých světýlek, které jako by mlčky říkaly, že každý z nás má svoji hvězdu naděje, pro kterou má smysl žít. Ale šťastný a naplněný život si utváříme sami tím, jak kráčíme po zemi, a také svými konkrétními činy.

2.

KDYŽ LÁSKA ODCHÁZÍ

Lara se probudila a její pozornost upoutalo světlo probouzejícího se dne, pronikající do místnosti úzkým oknem skromného obydlí, které jí a Mama Maru poskytlo přístřeší na tuto noc. Znepokojeně vykoukla ven. Nebe, zatažené šedými mraky, bylo příslibem chladného a pochmurného rána. Bylo tedy jasné, že příjemného východu slunce si dneska neužije. Rozhodla se proto zůstat ještě chvíli v posteli. Probudila se velmi brzy, její hodinky ukazovaly 5.20. Navzdory náročné zkoušce, kterou prošla předcházejícího dne, se necítila unavená a ani její tělo nebylo nijak rozbolavělé. Byla však hluboce pohroužená do svých myšlenek. V uplynulých týdnech prošla mnoha zkouškami a to byl důvod, proč nedokázala poslední dobou příliš dlouho spát. Ráda by bývala vyrazila na časnou ranní procházku, ale v deprimující atmosféře ponurého rána ji veškerá chuť přešla.

Od chvíle, co přijela do Peru, uplynulo mnoho dní a ona tam teď ležela v opuštěné chatrči daleko od civilizace, uprostřed

pouště, na jedné z andských náhorních planin regionu Puno. Před očima jí běžel film o tom, jak celé toto její dobrodružství začalo.

Kolo událostí se roztočilo tím, že ji opustil manžel. Stalo se to před několika měsíci. Gianni odešel z domova kvůli jiné ženě, poté co se s Larou večer miloval, a své rozhodnutí nijak nezdůvodnil. Nejbolestnější scény jejího života se jí promítaly v mysl jako na filmovém plátně.

Když se onoho rána probudila, všimla si okamžitě něčeho zvláštního. Na dveřích ložnice spatřila dopis přilepený izolepou. Gianni? Okamžitě vstala a otevřela ho. V obálce našla list papíru, a když začala číst první řádky, připadalo jí to vzhledem k povaze jejího manžela jako hodně špatný vtip, navíc ještě dost neobvyklý. A obsah dopisu už vůbec nešel dohromady s právě promilovaným večerem, během kterého k ní byl tak pozorný a milý. Takový vzkaz skutečně nečekala. Nevěřičně zírala na dopis a nemohla uvěřit, že by mohl být myšlen vážně. Pomalu řádky pročítala a cítila, jak se její srdce tříští na tisíce malých kousků a hrdlo se jí úplně stáhlo úzkostí. Jako by celá její bytost explodovala, měla v sobě jen jeden velký zmatek.

Bylo to jako blesk z čistého nebe. Okamžitě vyrazila do kuchyně. Všechno tam bylo v naprostém pořádku, což znamenalo, že její manžel nesnídal. Přešla do jídelny, ale ani tam neviděla nic, co by jí poskytlo nějakou informaci. Vrátila se do ložnice pro župan a napadlo ji otevřít Gianniho skříň, kde na ni čekalo další překvapení. Většina jeho oblečení zmizela! Krčilo se tam osamoceně jen pár kousků, které téměř nenesil.

Stála tam jako oparěná. Po chvíli jako ve snách zamířila do pokoje, který její manžel používal jako pracovnu. Na psacím stole byly poházené knihy a papíry. Zběžný pohled stačil k tomu, aby se její neblahé tušení potvrdilo. Zmizel jeho laptop, všechny kreditní karty, příruční zavazadlo a také všechny rámečky

s fotografiemi, které obvykle stávaly vedle telefonu. Byly součástí jeho vnitřního světa. Fotky jeho matky, bratrů a přátel.

V tu chvíli Lara pochopila, že její manžel skutečně odešel. Obavy, které se každá zamilovaná žena snaží zaplašit někam do temného kouta své duše, se naplnily: Její partner ji zčistajasna opustil.

Nejdřív tam zůstala stát celá zkamenělá. Nemohla se pohnout a vůbec nic necítila. Po chvíli zasáhla její tělo silná vlna bolesti, zoufale se rozplakala. Z hrdla se jí draly bolestné vzlyky. Dlouho se utápěla v slzách. Pak vyšla nepřítomně z domu téměř jako náměsíčná. Snažila se uklidnit a utřídit si myšlenky v hlavě. Vyšla za dům do zahrady plné stromů a květin. Byl nádherný den, slunce už stálo vysoko na nebi a teplý vzduch plný vůní by ji za normálních okolností naplnil radostí. Ale ne teď, kdy tu krásu kolem téměř nevnímala. Její oči hypnotizovaly zem a duši měla plnou bolesti. Gianni, muž jejích snů, nejideálnější partner, jakého si kdy mohla přát, odešel z domova a opustil ji. Mysl jí začala neodbytně nahlodávat sžíravá myšlenka:

„Co budu dělat? Co v našem manželství nefungovalo?“

Cítila se úplně prázdná. Nedokázala se soustředit, mysl ji vůbec neposlouchala. Celé tělo se jí jemně chvělo a chvílemi v něm silně zaškubalo. Nevěděla, jak dlouho tam stála. Trochu procitla ve chvíli, kdy ji začal sluneční žár spalovat a donutil ji vyhledat stín. Přesunula se pod strom a v ruce nepřestávala nervózně žmoulat dopis od manžela.

Pročítala jeho řádky znovu a znovu a cítila, jak v ní narůstá zlost a zcela ji pohlcuje. Kdyby tu teď stál, s velkou chutí by do něj začala zuřivě bušit pěstmi. Aby svůj vztek aspoň trochu vybil, kopl alespoň do židle.

Toho dne se probudila později než obvykle, protože měla volno. Těšila se, že si užije klidného dne a vůbec si nemyslela, že jí hned po ránu takhle zhořkne. Zhluboka se nadechla a nová

vlna bolesti přehlušila vztek, který s ní ještě před malou chvílí cloumal. Její oči se znovu proměnily v jezera slz.

Ani si nevybavovala, kdy byla naposledy v takovém stavu. Dlouho neplakala. Vždycky se snažila čelit složitým situacím důstojně a pokud možno s úsměvem. Skoro si myslela, že neexistuje situace, která by ji donutila k pláči. Byl to velký omyl.

Najednou pochopila, jak jeden velký úder dokáže prolomit hráz, kterou si v průběhu dlouhých let v sobě vystavěla proto, aby chránila svoji duši před bolestí. Vždycky jí vštěpovali, že pláč je známkou slabosti, a ona chtěla celému světu ukázat, že je silná.

Teď ale neměla žádné svědky a to jí dovolilo popustit uzdu zoufalství, kterého byla po okraj plná. Utrpení se z ní vyvalilo ven ve směsici bezútěšných vzlyků a nářku, vyjadřujícího intenzivní bolest. Plakala až do úplného vyčerpání.

V předcházejících dnech zažila se svým manželem nezapomenutelně krásné chvíle. Na první pohled vypadali jako šťastný, zamilovaný pár. On ji stále objímal kolem ramen a ona nacházela slastné a bezpečné útočiště na jeho hrudi. Jednou dokonce rozpustile tancovala na jeho pracovním stole a on se smál a povzbuzoval ji tleskáním do rytmu. Poslední víkend si spolu vyšli na procházku a laškovali spolu jako bezstarostné děti. Myslela si, že jejich láska je věčná.

Během jediné chvíle bylo všechno to štěstí a jistota pryč. Jako když kámen udeří do okna a roztříští ho na tisíc střepů. Po pěti letech zamilovanosti a deseti letech manželství je konec. Jejich manželství připadalo všem jejich přátelům dokonalé a příkladné. Ona teď ale držela v ruce Gainniho dopis a v něm stála velmi strohá slova: „Laro, odcházím, už nemůžu dál. Nehledej mě, v příštích dnech se s tebou spojím. Už tě nemiluju. Je konec.“

Takhle nečekaně skončila láska, která vypadala jako vystřižená ze žurnálu. Byli pořád usměvaví a plní optimismu, stále samý žert, kdykoliv ochotní naslouchat problémům druhých

a připravení poskytnout jim radu. Slibovali si věčnou lásku, kterou rozdělí až smrt. Měli doma vystavenou fotografii ze dne, kdy se poznali. Laře bylo dvacet a Gianimu o sedm let víc. Tvořili spolu pohádkový pár. On byl velmi atraktivní a ona ztělesňovala krásu v plném rozpuku. Dospěli spolu. Ona už dávno nebyla ta mladá dívka s uhrančivýma očima a pružnou vypnutou pleť, z jejíž krásy se mužům točila hlava, a ani on už nebyl tím oslnivým, svůdným nápadníkem, jehož srdce s uspokojením dobyla.

Gianni měl dnes kouzlo zralého muže a ona se také proměnila v dospělou ženu. V obličeji měla sem tam nějakou vrásku, především v oblasti očí, ale byla stále ještě krásná. Její tělo ztratilo trochu pružnosti, i když se občasným sportem udržovala ve formě.

Fotografie teď vypadala spíše jako krutý žert osudu. Po patnácti zamilovaných letech se Gianni zčistajasna rozhodl odejít z Lařina života. Byl to jasný důkaz toho, že žena si nikdy nemůže být jistá tím, že ví, co se jejímu muži honí hlavou. Vůbec nedokázala pochopit, proč ji manžel ze dne na den opustil. Pro oznámení překvapivého rozhodnutí si vystačil s několika strohými řádky.

Už nemohla snést stoupající venkovní teplotu, a tak se přesunula do příjemně chladné haly domu. Oči měla stále ještě plné slz. Sesunula se bezvládně na gauč. Kdyby ji někdo pozoroval, hned by poznal, že se jí stalo něco hrozného. Ještě včera byly její zelené oči jiskrné a pohled přímý. Ve výrazu dokonale nalíčené tváře se smyslnými plnými ústy nikdy nechyběl optimismus a blondaté pěstěné vlasy s perfektním stříhem měla vždy upravené. Vždy vystupovala sebevědomě. To vše teď vystřídal bolestný výraz v opuchlé tváři, uslzené, červené oči, křečovitě sevřené rty a rozčuchané vlasy.

Lara byla naprosto zničená. Gianniho nečekaný úder ji překvapil a zastihl naprosto nepřipravenou. Byl to přímý zásah do

srdce a způsobil v něm velkou ránu. Cítila se naprosto zlomená, zoufalá, paralyzovaná bolestí... v hlavě jeden velký chaos.

První moment překvapení už začínal ustupovat, a tak se znovu pokusila utřídit si myšlenky. Snažila se vybavit si podrobnosti událostí předchozího dne. Něžné doteky, objetí, polibky, milování... Teď, když se víc soustředila, uvědomila si, že v chování jejího manžela a ve způsobu, jakým ji líbal, bylo něco násilného.

Myslela si, že to způsobil stres z práce, Gianni měl neustále nějaká pracovní jednání a jako zástupce firmy byl často na cestách. Myslela si, že lehký chlad, který z jeho chování cítila, v následujících dnech vymizí, dohodli se, že si brzy vezmou pár dní volna, aby si oba od frenetického pracovního tempa trochu odpočinuli.

Včera večer se vrátila z práce pozdě, ale i když byla unavená, podvolila se Gianniho přání milovat se. Šla za ním do ložnice, kde už na ni čekal a během chvil vzájemné intimity se snažila být něžná a vstřícná. V jedné chvíli se nechala vášní zcela strhnout a splynula s Giannim v jediném velkém objetí.

Potom Lara připravila večeři. Najedli se v tichosti. Umyla nádobí a poklidila kuchyň, zatímco Gianni si četl noviny. Pak si šla lehnout. Nešel s ní a řekl, že se bude ještě dívat na televizi.

Byla úplně mrtvá únavou, a tak téměř ihned usnula tvrdým a hlubokým spánkem a ani si nevšimla, kdy Gianni přišel do postele.

Když se ráno vzbudila, Gianni už vedle ní neležel. Podívala se na budík, a když zjistila, kolik je hodin, bylo jí jasné, že už je v práci. Určitě ji nechtěl budit, a tak ohleduplně vstal v úplné tichosti. Nebyl zvyklý snídat, ale vždycky si ráno vařil kávu. Pokud ještě spala, probouzel ji potom lehkým polibkem. Dneska nic z toho neudělal. Místo toho našla jeho dopis. Ptala se sama sebe:

„Jak si mohl sbalit všechny svoje věci a neprobudit mě? Jak to, že jsem vůbec nic neslyšela?“

A pak si vzpomněla, že včera zahlédla vedle Gianniho stolu dva kufry. Nevěnovala jim žádnou zvláštní pozornost, protože Gianni je používal na dlouhé pracovní cesty, které trvaly někdy i dva týdny. Až teď jí to došlo. Už byly určitě plné oblečení ze skříní. Další věci, které si chtěl odnést z pracovny, sbalil až následně.

Způsob, jakým to provedl, jí přišel opravdu podlý a sprostý. Popadla vázu z muránského skla a mrštila s ní o protější zeď. Váza se samozřejmě rozbila na spoustu střepů. Bylo jí v tu chvíli úplně ukradené, jak byla drahá.

Tím, že dala průchod své zlosti, si trochu ulevila od bolesti a na chvíli se uklidnila. Musí se k té situaci nějak postavit. Hlavou se jí honila spousta myšlenek a snažila se najít pro chování manžela nějaké vysvětlení a snad i nějakou omluvu.

„Je to moje vina. Nedala jsem mu všechno, co potřeboval. Občas jsem se ho dotkla nějakou svou poznámkou a ne vždycky jsem měla náladu se s ním milovat. Možná jsem se také mohla víc věnovat domácnosti.“

Pak její mysl zaplavila spousta otázek: Proč odešel tak najednou? Je v tom jiná žena? Měl snad nějaké problémy, o kterých nevěděla? Odpovědi nepřicházely, a tak začala přemýšlet o tom, co bude dělat. Má čekat, až jí zavolá, nebo by za ním měla raději jít do práce a chtít po něm nějaké vysvětlení?

Nevěděla, co má dělat. Gianni ji opustil a ona zůstala sama v domě, který navíc nepatřil pouze jí. Koupili ho spolu napůl. Dům měl skvělou polohu v rezidenční čtvrti uprostřed zeleně a měl dokonce svůj vlastní bazén. Zahrada byla obehnaná vysokou zdí a půvab jí dodávala nejen záplava květin, ale i vzrostlé stromy. Koupili si luxusní dům záměrně právě tam, protože si chtěli společně užívat života. Jak moc si ho ale ve skutečnosti

užívali? Těch několik málo příkladů, kdy si vyšli na procházku uličkami své čtvrti, se dalo spočítat na prstech jedné ruky. Dřeli jako dva zoufalci, aby splatili vysokou hypotéku na tak drahý dům co nejdříve.

Lara si nalila skleničku tvrdého alkoholu na kuráž a hodila do ní pár kostek ledu. Potřebovala se dát dohromady a začít jednat. Potila se po celém těle, ale bylo to spíš stresem než z letního vedra. Rozhodla se, že si půjde zaplavat. Došla k bazénu a svlékla se. Nechtělo se jí chodit pro plavky a řekla si, že přece může klidně plavat i nahá. Tak jako tak ji nikdo nemohl vidět. Vysoké zdi ji před všemi případnými indiskrétními pohledy spolehlivě chránily. Skočila do bazénu, voda ji okamžitě osvěžila. Začala rozrážet vodu rychlými, ráznými tempy, aby ze sebe vybila všechen vztek. Plavala sem a tam stále dokola a snažila se rozpustit ve vodě všechnu bolest a frustraci, kterou jí manžel toho rána způsobil.

Jedno tempo střídalo druhé a ona i ve vodě myslela na to, jak kruté se k ní Gianni zachoval. Vždyť se mu tolik věnovala, tolik mu toho obětovala. Začala plavat s ještě větší intenzitou, protože cítila, jak v ní zloba znovu mohutně narůstá, a měla pocit, že ta energie v ní snad exploduje. Tak moc si přála zraňující problém co nejdříve vyřešit!

Voda jí pomohla postupně se uvolnit a ona konečně ucítila znatelnou úlevu. Uklidnila se, a když konečně přestala mít naléhavou potřebu fyzické námahy, vylezla z bazénu. Zjistila, že plavala tři hodiny. Cítila příjemnou fyzickou únavu ve svalech. Oblékla si lehký župan a zamířila do domu.

Vytréla si celé tělo osuškou do sucha a vyfenovala si vlasy. Posadila se do houpacího křesla, aby konečně vymyslela, co udělat. Únava společně s monotónním pohybem křesla ji ale během krátké chvíle ukolébaly do hlubokého spánku, který ji odnesl daleko od všech problémů.

Když se probudila, bylo už pozdě. Spala mnoho hodin. Rychle se oblékla a rozhodla se zavolat několika lidem. Nejdříve zatelefonovala do kanceláře, která zaměstnávala jejího manžela, a dozvěděla se, že zažádal o posunutí dovolené na nejbližší možný termín. Zaměstnavatel mu ji prý schválil od dneška. Laře bylo tedy jasné, že v práci Gianniho nenajde. Zavolala tchyni, ale ani ta o něm nic nevěděla. Marně ho sháněla také u jeho přátel. Nikdo o něm nic nevěděl. Zavolala několika svým kamarádkám, aby se jich zeptala, jestli ho náhodou některá neviděla nebo o něm něco neví. Potřebovala se také trochu vypovídat a ulevit si. Nejdříve vytočila číslo Marinelly, která byla nejen její kolegyní z práce, ale i její důvěrnou přítelkyní. Mezi vzlyky jí vylíčila, co se stalo. V telefonu bylo ticho, ozývalo se jen tiché dýchání. Když Lara domluvila, kamarádka pragmaticky spustila: „Uklidni se, Laro, tyhle problémy se v manželství občas přihodí. I když musím říct, že mě nikdy nenapadlo, že by se to mohlo týkat i vás. Vypadali jste tak šťastně.“

„Gianni mi stále opakoval, že naše láska je věčná. Evidentně mi lhal a teď je pryč,“ naříkala Lara hlasem plným vzlyků.

„Muži neumějí být upřímní, už jsou prostě od přírody takoví. Jsou to individualisté a stále musí lovit nové ženy,“ řekla jí na to kamarádka.

„Ty si myslíš, že mě Gianni opustil kvůli jiné ženě?“ zeptala se Lara znepokojeně.

„Na to vem jed, že je v tom nějaká ženská. Je to chlap po čtyřicítce, což je kritický věk, kdy si každý muž potřebuje dokázat, že je stále mladý. A proto si obstará nějakou bokovku.“

„Fakt si to myslíš?“ zeptala se jí Lara ohromeně a vůbec se jí nelíbilo, co slyší.

„No tak dobře. Jedna moje kamarádka mi říkala, že viděla Gianniho několikrát v jedné restauraci kousek od jeho práce s nějakou mladou ženou. Možná to s jeho odchodem nějak souvisí.“

Radím ti, aby ses uklidnila a počkala. On se vrátí. Tohle je jeden z těch zkratů, který se mužům přihodí, když cítí, že se přibližuje andropauza.“

„Jestli mě opustil kvůli jiné ženě, tak je to sprostá nevěra. Je to parchant a lhář,“ ulevila si Lara.

Pak zavolala Silvii, kamarádce, která pracovala ve stejné kanceláři jako Gianni. Vysvětlila jí, co se stalo a Silvie jí na to řekla: „Tady není žádným tajemstvím, že se zapletl s jednou mladou ženou. Jmenuje se Maria. Pracuje v jedné kanceláři kousek odsud. Myslela jsem, že o tom víš, proto jsem ti nic neřekla. A nechtěla jsem se taky plést do vašich soukromých záležitostí. Myslela jsem si, že jsi mu třeba dovolila milenku.“

Na Laru působila ta slova jako nůž zabodnutý přímo do srdce. Popuzeně odpověděla: „Já bych nikdy s žádným vedlejším vztahem nesouhlasila. Miluju ho a nemíním se o něj s nikým dělit. Milenku bych mu nepovolila ani náhodou.“

„Laro, uklidni se, teď toho stejně moc nenaděláš. V práci není a ani nevíš, kde ho hledat. My to taky nevíme. A i kdybys to věděla, teď bys stejně nemohla nic dělat. Chceš, aby se to rozmázlo? Co tím získáš? Počkej pár dní a ono se to samo srovná. Ona ho omrzí a ještě rád se k tobě vrátí. Ale až to udělá, nadiktuj si podmínky. Musí pochopit, že mu to podruhé tolerovat nebudeš.“

„Nic jiného mi asi nezbyde. Budu muset počkat,“ souhlasila Lara zlomeně.

Bylo to poprvé, co se musela vypořádat s nevěrou. A provedl jí to muž, od kterého by to čekala nejméně. Muž, který se tvářil jako ideální manžel. Věřila tomu od první chvíle, kdy ho spatřila. Potkali se na jednom luxusním večírku ve vyšší společnosti. Pan Pivato, který ji tehdy zaměstnával, se rozhodl, že ji představí svým přátelům, i když byla jen jeho zaměstnankyní a nebyl mezi nimi žádný intimní vztah. Choval se k ní skoro

jako k dceři a chtěl ji uvést do vyšší společnosti. Když přišla na večírek, pan Pivato tam ale bohužel ještě nebyl.

Lara byla holka z jihu, nebyla zvyklá na milánské mon-dénní prostředí, a tak se při myšlence na účast na tomto ve-čírku necítila úplně nejjistěji. Nechtěla ale pana Pivata zklamat, a tak pozvání přijala. Dorazila tam, když už byl večírek v plném proudu. Když vstoupila, přítomné ženy a muži se na ni zvědavě podívali. Nikdo tu neznámou krásku neznal. Lara se na večírek pečlivě připravila. Dlouhé blondaté vlasy si sčesala dozadu, aby vynikla krása jejího obličejce — měl ideální oválný tvar a ladná křivka plných rtů upoutávala pozornost na první pohled. Harmonicky ji doplňoval drobný nos a modré oči lemované krásně klenutým obočím.

Měla dobrý vkus, uměla se oblékat a volit vhodné doplňky. Její ušní lalůčky zdobily zlaté kroužky a na sobě měla jednodu- ché elegantní šaty, které dávaly vyniknout perfektní postavě a zdůrazňovaly broskvovou barvu kůže. Její přítomnost vzbuzovala mezi přítomnými pozornost. Lara se cítila velmi nepří- jemně a rozpačitě. Pohledem se marně snažila najít mezi nezná- mými tvářemi tu, která patřila jejímu šéfovi. Zatímco klouzala očima z jedné tváře na druhou, všimla si, že na ni mnozí hledí jako na vetřelkyni.

Ucítila v břiše podivné chvění. Vnímala, že ji někdo pozoro- ruje pronikavým pohledem a musí mu být jasné, jak je jí tato situace nepříjemná.

Nevěděla co dělat, a byla úplně vyvedená z míry. Neměla nejmenší chuť nutit se do konverzace s neznámými lidmi, které viděla poprvé v životě. Přešla do rohu místnosti a zůstala tam stát s očima sklopenýma k zemi.

Když je zvedla, spatřila před sebou vysokého a velmi atrak- tivního muže ve světle šedém elegantním obleku s jemným proužkem, který jí hleděl zpřímá do očí a usmíval se.

Neznámý muž měl kaštanové vlasy, široké čelo s několika málo sexy vráskami mu dodávalo vzhled intelektuála, mohutné černé obočí lemovalo oči mandlového tvaru, které měly uhrančivý pohled. Uprostřed sympatického obličejce vystupoval jemně řezaný, ale i tak dost výrazný nos, pod kterým se klenuly úzké rty. Jeho tvář byla trochu zarostlá, ale pěstěná a zakončovala ji ostře řezaná brada. Tyto detaily tváře působily jako celek velmi svůdně. Byl to skutečně krásný muž. Lara se nemohla ubránit prvnímu dojmu: „Ten se mi ale zatraceně líbí. Má nádherné oči a velké charisma.“

To bylo to první, co Laru při pohledu na neznámého muže napadlo. Pozdravil ji a s úsměvem zkušeného dobyvatele ženských srdcí jí podal ruku.

„Ahoj, já jsem Gianni, těší mě, že tě poznávám. Chvilí jsem tě pozoroval a myslím, že máme mnoho společného.“

Lara se na něj podívala a vnímala samozřejmost a jistotu, s jakou před ní stál. Jeho chování jí bylo sympatické. Trochu ji rozrušil dotyk jeho ruky, a tak se rychle usmála a řekla: „Já se jmenuju Lara De Santis.“

Trochu ji zradil hlas, byl váhavý a nejistý a vůbec nezněl přirozeně. Měla před sebou mnohem zralejšího muže, než byla ona sama.

„Rád bych tě trochu víc poznal,“ řekl jí, zatímco ji vedl za paži k blízké pohovce. „Posadíme se tedy?“

Na Laru dělalo dojem, s jakou pozorností se k ní choval. Pohyboval se přirozeně a nenuceně. Musel to být výsledek mnohaletého úsilí.

„Určitě nejsi odsud, že ne?“ pronesl příjemným polohlasem a propaloval ji přitom pohledem.

Moc si přála, aby se líbila i ona jemu. Na jeho otázku odpověděla: „Jsem z jihu a nejsem tu dlouho. Na večírek mne pozval můj šéf, pan Pavoni, ale nikoho jiného tu neznám.“

„Nic si z toho nedělej. Teď už jsem tady já. Jmenuju se Gianni Forlani a bydlím sto metrů odsud. Můj otec je majitelem hotelu Sabotino.“ Vypadalo to, že předpokládá, že Lara ví, kde se hotel nachází.

I když byla v Miláně krátce, skutečně už hotel znala. Šla tam dohodnout rezervaci pro jednoho z klientů pana Pivata. Při té příležitosti poznala Gianniho otce, velmi charismatickou osobnost. Jeho syn byl ale ještě k tomu velmi přitažlivý. Laře se líbil způsob, jakým se na ni usmíval, i jistota, která z něj vyzařovala.

Od toho večera se Lara a Gianni začali vídat a velmi brzy spolu začali chodit. Na to, že byl Gianni synem velmi vysoce postaveného muže, se choval skromně a vůbec nebyl namyšlený. Jednoho dne se jí svěřil:

„Jsem černá ovce rodiny. Otec mě vydědil, a kdyby nebylo mojí matky, žil bych dneska jako žebrák.“

Lara poznala Gianniho matku a postupně i celou jeho rodinu. Bylo to přesně, jak říkal. Neměl žádný majetek. Pracoval pro jednu farmaceutickou společnost a pro osobní uspokojení se stal také psychologem. Když necestoval, trávil hodiny zavřený v pracovně a snažil se druhým pomoci vyřešit jejich problémy.

Byl velmi šarmantní a na jeho tváři nikdy nechyběl úsměv. Uměl se ovládat, byl sebevědomý, vyrovnaný, nikdy nekřičel a nerozcíloval se. Byl vždy trpělivý.

Zamilovala se do něj až po uši. Začali spolu žít a nakonec se i vzali. Lara se rozhodla této velké lásce zasvětit celý svůj život.

Až do toho rána považovala Lara svého manžela za dokonalého muže: věrného a milujícího a skutečně věřila tomu, že jejich láska bude trvat věčně.

Nikdy neměla ani nejmenší podezření, že by ji Gianni podváděl. S nevěrou se potýkaly jiné páry, jejich vztahu se tento problém vyhýbal. Tak si to alespoň až do dnešního dne myslela. Teď stála tváří v tvář kruté realitě. Podvedenou ženou byla ona sama.

Začaly se jí vybavovat příběhy osamělých žen, které v posledních letech poznala. Například Sára. Žila se svým partnerem mnoho let a pak se jednoho dne pohádali a rozešli se. Lara vůbec nechápala, jak mohlo k takové vážné roztržce mezi Sárou a Giuseppem dojít. Vždyť si tak rozuměli. Dokonce spolu i pracovali a vypadalo to, že spolu po všech stránkách vycházejí. Založili společně firmu a koupili dům na venkově. A najednou byla v plném proudu válka mezi jejich právníky a z nich se stali nepřátelé.

Po čase jí Sára vyprávěla, co se stalo. Giuseppe ji už dlouho opakovaně ponižoval a byl k ní agresivní a hrubý a to nejen slovně, ale i fyzicky. Jednou se k ní takto zachoval i na veřejnosti a rozkřičel se na ni: „Sbal se a vypadni z mého domu.“ Dům zdědil Giuseppe po rodičích. Sára ho ale považovala za svůj domov i proto, že vynaložila mnoho sil na jeho rekonstrukci, aby tam společně vůbec mohli začít bydlet. Ta spolkla i její úspory. Investovala také nemalou částku do společné firmy, byly to peníze, které jí daroval otec k sňatku jako věno. Ale jako by to vůbec nic neznamenalo. Giuseppe ji vyhodil z domu a propustil z firmy, protože byla napsaná na jeho jméno. Jeho chování Sáru úplně zničilo.

Sára se dlouho trápila. Zhubla, viditelně zestárla a přestala o sebe dbát. Lara se snažila své kamarádce pomoci dostat se z toho bludného kruhu ven, vzala ji na několik dní k sobě a dala jí pár rad. Jestli se jimi řídila a jestli zafungovaly, to se od Sáry nikdy nedozvěděla. V průběhu následujících let se ale změnila. Nějakou dobu se zoufale snažila rozpadlý vztah slepit. Pak začala chodit s jiným mužem a snažila se zařídit si nový život. Teď už zase vypadá klidně a vyrovnaně a často ji vidí usměvavou.

V mysli se jí vybavil také příběh kamarádky Marcelly. Svěřila se Laře, že z jejího vztahu s manželem se úplně vytratila láska. Žili spolu jen, aby lidé neřekli. Už sedm let nesdíleli společnou ložnici a intimně se nestýkali. Na veřejnosti na ni byl manžel

velmi milý, držel ji kolem ramen nebo za ruku. Vypadali jako šťastný pár. A připadalo to tak i Laře, když je poznala. Pokud ale měla věřit slovům své přítelkyně, realita byla úplně odlišná. Atmosféra mezi nimi byla naopak velmi napjatá, nemluvili spolu a vyměňovali si jen nejnnutnější informace týkající se dětí. Iluze, které si o jejich vztahu Lara vytvořila, se zhroutily v okamžiku, kdy jí kamarádka pověděla o fyzickém a psychickém násilí, kterým ji manžel trápil.

Potom jí přišla na mysl Elena. Měla dvě děti. Vypadali s manželem jako šťastný pár, on se neustále usmíval a zdálo se, že ona je se svou životní náplní, ve které převládala role ženy v domácnosti, spokojená. On pracoval jako závozník při rozvozu nápojů a ona pracovala na částečný úvazek jako sekretářka. Oba si vedle toho ale ještě přivydělávali, aby domácímu rozpočtu trochu přilepšili. Lara se s nimi seznámila během jedné dovolené a připadali jí jako pár, který si velmi dobře rozumí. Jednoho dne ale muž odešel z domova kvůli jedné Elenině kamarádce a neřekl na vysvětlenou vůbec nic. Považovala to za dvojitou zradu. Nechal ji bez peněz se dvěma dětmi, které musela uživit, a klidně si odjel na Kanárské ostrovy.

Jen díky bleskové pomoci svých rodičů a rodičů manžela dokázala naléhavý nečekaný finanční problém vyřešit. Elena se bolestí téměř zbláznila a jen skutečnost, že měla dvě malé děti, které ji potřebovaly, jí dala důvod dál žít.

Stejně absurdní Laře připadal příběh její kamarádky Rity. Byla to její kolegyně z práce, která po dvaceti letech manželství odešla z domova a všechno tam nechala. Její manžel byl inženýr a řídil stavební firmu. Žili ve vile, kde měli veškerý komfort. Lidé ji uznávali a vypadala velmi šťastně. Jednoho dne ale Rita opustila domov a s ním i děti, odstěhovala se do malého bytu a našla si práci se skromným výdělkem. Když Laře vyprávěla o dramatické situaci, která byla důvodem jejího odchodu, ne-

věřila svým uším. To, co slyšela, ji naprosto šokovalo. Dlouhé roky sloužila Rita svému manželovi jako uklízečka, kuchařka, sekretářka a předmět potěšení, kterého si užíval podle své libosti. Donutil ji, aby na něj přepsala veškerý svůj majetek a zakazoval jí pracovat. Pořád ji držel zavřenou doma. Nikdy už pak nedovolil, aby něco vlastnila, a když se Rita rozhodla z té neúnosné situace odejít, neměla vůbec nic. Vypadalo to, že si tato žena užívá života na vysoké noze a že ji její okolí respektuje. Ve skutečnosti byl její život plný utrpení: manžel ji neustále ponižoval a zneužíval pro všechny svoje rozmary. Rita se dokázala z tohoto otroctví vymanit jen za cenu velkých obětí.

„To, co mi vyprávíš, je tak absurdní, že se tomu těžko věří,“ řekla Lara, když si vyslechla Ritin příběh.

„Ale všechno je to bohužel pravda! Bylo to opravdu hrozné. Kdybych ti vyprávěla všechna příkoří a ponižování, která jsem těch dvacet let musela snášet, opravdu bys tomu těžko věřila. On si třeba vyrazil do Karibiku nebo k Rudému moři a mě a děti nechal doma. A jestli jsme byli někdy v životě na dovolené, tak to bylo jen díky tomu, že nám ji zaplatila moje matka jako dárek. Do tepla jsme tedy nakonec vyrazili i my — poprvé a naposledy — na tři týdny do Maroka.“

„A proč jsi s odchodem tolik let čekala?“ položila jí Lara otázku, která jí nešla z hlavy.

„Neměla jsem odvahu ho opustit. Jednoho dne si přivedl milenku a chtěl se s ní milovat v naší ložnici. Nutil mě, abych se na ně dívala. To už jsem nesnesla a odešla jsem. Hledal mě, a když mě našel, začal mě ohrožovat pistolí a křičel: ‚Ty seš moje. Koukej se vrátit domů, nebo tě zabiju.‘

‚Já už se k tobě nikdy nevrátím,‘ odpověděla jsem mu rozhodně. ‚Už ti nebudu dělat služku. A taky už ti nedovolím, abys mě zneužíval jako dosud. Tak vystřel a vyřeš to jednou provždy! Já zemřu, ale ty půjdeš do vězení.‘

Neodvážil se to udělat, ale pohrozil mi: „To mi drazo zaplatíš, pamatuj si to. Mě žádná žena neopustí! Zničím tě!“

Rita se Laře dále svěřila, že ji potom bývalý manžel nepřestával zastrašovat, pořád jí znepríjemňoval život, poštvál proti ní děti a šířil o ní samé špatnosti, jako by se bůhvíjak provinila.

„Několikrát jsem to ohlásila na policii, ale vždycky mu to prošlo. Snažil se ze mě udělat blázna. Pak mě ale fyzicky napadl před svědky, a tak jsem ho udala znovu. Tehdy ho málem zavřeli. Až potom mě konečně přestal obtěžovat. Odešla jsem z domova jen v tom, co jsem měla na sobě. Na všechno ostatní jsem si pak vydělala. Než jsem se vdala, dělala jsem sekretářku a měla jsem dobrou pověst. Vědělo se o mně, že jsem schopná, takže pro mě nebylo těžké v té firmě získat práci znovu i po letech.“

Lara nedokázala pochopit, jak se tak hrozné věci mohou vůbec dít. Myslela si, že se to stává v nestabilních manželstvích, kde se lidé často hádají, ale ne v těch, kde na pohled všechno klapě.

Věděla o případech mnoha dalších žen, kterým se přihodilo něco podobného. Její kamarádka Monika připustila, aby se do jejich domácnosti vetřela milenka jejího manžela a snášela ji tam. On po ní navíc požadoval věci, které se přičily morálce a byly i protizákonné. Ona to všechno snášela kvůli dětem, nechtěla dopustit rozpad rodiny.

Chiara, která pocházela ze stejné obce jako Lara, se vdala a tchán s tchyní si z ní udělali služku. Navíc musela snášet manželovy nadávky a urážky pokaždé, když se vrátil domů opilý. Když Lara přemýšlela o osudech těchto žen, říkala si, že ve většině případů byla jejich situace skutečně těžká, hlavně tehdy, pokud byly opravdu hodně zamilované. Teď došlo i na ni.

Lara Gianniho stále milovala. Od chvíle, co se poznali, se mu celou svou bytostí oddala a žila jenom pro něj. Ačkoliv ji Gianni opustil, měla pocit, že je tu i nadále stále jen pro něj. Doufala, že se dříve nebo později vrátí.

Po třech týdnech bolestného čekání jí Gianni konečně zavolal. Jeho hlas vůbec neznělo něžně a mile jako dřív, byl nezvykle chladný a odměřený.

„Laro, tady je Gianni, chci se s tebou domluvit na rozvodu.“

Lara se snažila se všech sil uklidnit a zachránit to, co on začal ničit. Snažila se ho přimět k rozumu a k návratu k ní.

„Gianni, lásko, konečně! Jsem tak ráda, že voláš. Prosím tě, vrať se domů. Všechno ti odpustím, ale vrať se ke mně. Prosím. Miluju tě. Nemůžu bez tebe žít,“ žadonila do telefonu.

„Budeš si muset zvyknout žít beze mě. Já už tě nemiluju. Vráť se domů jenom pro své věci a chci to udělat, až tam nebudeš. Chci se rozvést a budeme muset prodat dům. O všechno se postará můj advokát. Naše manželství skončilo.“

Gianni ji vůbec neposlouchal. Nezajímaly ho ani její pocity, ani její láska. Lara mezi vzlyky přerývaně pokračovala: „Gianni, nedělej to. Já tě stále miluju. Proč mě chceš opustit? Přece víš, že bez tebe nemůžu žít. Potřebuju tě jako vzduch, který dýchám. Proč by měly ty roky lásky a něžností skončit? Žiju jenom pro tebe. Vrať se ke mně, lásko, umírám úzkostí z toho, že tě nemám vedle sebe. Bez tebe bude můj život jen pomalu usychat. Prosím tě, vrať se.“

„Je to zbytečné, Laro. Náš vztah skončil,“ odpověděl Gianni, přestože věděl, že Lara to myslí vážně. „Pro mě to skončilo. Už tě nemiluju.“

„Gianni, prosím tě... Život bez tebe by byl peklem. A můj život by ztratil smysl. Vrať se, prosím! Nenič mě takhle. Bez tebe jsem jako rostlina vytržená ze země i s kořeny. Dej mi aspoň jednu šanci. Víím, že jsem dělala chyby a jsem připravená je napravit. Miluju tě, Gianni. Bez tebe můj život nemá smysl. Neopouštěj mě. Jsi moje spřízněná duše, Gianni...“ prosila ho plačky. Na druhé straně bylo ticho a pak se konečně ozval odměřený hlas jejího muže.

„Já už tě ale nechci vidět. Potkal jsem někoho jiného, chápeš to? Ona mi dává to, co ty jsi mi nikdy nedala. Proto jsem se rozhodl, že budu žít s ní. Než připravím všechny dokumenty potřebné pro rozvod a prodej domu a než vyřeším všechny právní věci, můžeš v domě zůstat. Až bude vše připraveno, musíš si najít jiné bydlení. Žádám tě, abys spolupracovala a aby všechno proběhlo bez zbytečných průtahů. Naštěstí nemáme děti, takže nás k sobě nic neváže. Je mi to líto kvůli tobě, Laro, ale víc udělat neumím. Tohle je konec. Našel jsem to, co jsem vždycky hledal. Ženu, vedle které se cítím být mužem. Tenhle cit mě naplňuje, a nemá proto smysl, abychom spolu my dva dál zůstávali.“

Lara manželova slova vyslechla a pak zlomeným hlasem plným bolesti dál žadonila: „Rozmysli si to ještě, lásko. To pro tebe vůbec nic neznamenají všechny ty roky, kdy jsem ti byla oddaná? Dala jsem ti všechnu svoji lásku i city. Mé myšlenky, mé srdce i mé tělo patřily vždycky jen tobě. Chceš, abych se utrápila? Proč si o tom nepromluvíme? Jestli jsem ti něco nedala, tak to bylo proto, že jsem nevěděla, že ti to chybí. Jsem připravena svoje chyby napravit. Chci být navždy jen tvá.“

„Je to zbytečné, Laro. Mezi námi to skončilo. Musíme se rozejít,“ odpověděl Gianni sebejistě.

„Proč jsi ke mně tak lhostejný? Co se s tebou stalo? Gianni, jsi světlem mého života a vždycky jsi byl. Jsi moje všechno. Moje radost, moje naděje, moje štěstí. Lásko, bez tebe uhynu jako květina bez vody. Můj život ztratí smysl. Vrať se ke mně, miláčku. Žádám tě o to, prosím tě. Udělám cokoli, co si budeš přát. Ale vrať se ke mně,“ žadonila Lara zoufalým hlasem.

Její prosby ale nebyly k ničemu. Spojení se přerušilo. Až teď to Laře došlo. Gianni ji tedy skutečně opustil kvůli jiné ženě. A nebyl to jen bezvýznamný úlet, bylo v tom něco vážnějšího. Celou její bytost zasáhla silná vlna bolesti a po tvářích se jí řinuly slzy jako hrách. Její pláč a nárek se odrážely od stěn domu.

Omdlela. Když nabyla vědomí, chtělo se jí umřít. Cítila se sama, opuštěná a poražená. V následujících dnech stále hubla a její krása začala rychle uvadat. Přestala o sebe dbát. Kdyby nebylo její kamarádky Antonelly, úplně by se zhroutila.

„Když se budeš trápit, nic tím nevyřešíš. Pamatuj si, že to není jediný muž na světě. Seber se! Musíš žít dál. Dokud nebudete rozvedení, stále máš naději,“ křičela její kamarádka rozčileně. „Jestli toho ubožáka potkám, tak ho snad zabiju za to, co ti udělal.“

„Bez Gianniho nedokážu žít,“ odpověděla Lara.

„Ale jistěže bez něj můžeš žít! Musíš jen chtít,“ prohlásila rezolutně její kamarádka.

V následujících dnech se Lara snažila vyhodnotit situaci. Už v tom domě nemohla dál žít. Každá místnost, každý kout, každý kus nábytku k ní promlouval vzpomínkami na společný život s Giannim. Věděla, že musí něco udělat, aby se nezbláznila. Potřebovala se z toho domu odstěhovat co nejdříve.

Jakmile se rozhodla, ucítila, jako by se odlomila část jejího srdce. Čekalo ji hledání nového bydlení a nové práce. Přemýšlela o tom, že se odstěhuje do Milána, kde už ostatně jednou pracovala. Přišla by tak aspoň na jiné myšlenky, mohla by chodit na procházky centrem Milána až k Duomu, prohlížet si výlohy nebo zajít i do kina. Antonella bydlela také v Miláně.

Díky kontaktům své kamarádky našla byt přímo v centru města.

Když se tam přestěhovala, snažila se zapomenout na své neštěstí tím, že trávila hodiny a hodiny u obrazovky svého počítače. Každý večer, když se vrátila z práce, trávila na chatu. Poznala tak mnoho anonymních lidí, kteří se snažili působit příjemně, galantně, zábavně, ale v některých případech se brzy ukázala jejich faleš. Antonella viděla, že je Lara v hluboké krizi a neměla v úmyslu ji v tom jen tak nechat.

„Přestaň už se utápět v tom svém neštěstí, protože tě to jenom ničí. Copak to nevidíš? To tomu parchantovi přece nedovolíš. Ty jsi taková dobrá duše, on je jen sobec, který vůbec nechápe, o jaký poklad se připravil. Hlavu vzhůru! Jestli jsi nešťastná, tak se opij, nějak to ze sebe dostaň, já nevím... Sbal nějakého chlapa, vyspi se s ním a pořádně si to s ním užij. Snaž se žít dál. Jen tak znovu najdeš ztracenou rovnováhu a budeš zase ta Lara, kterou znám. Musíš zapomenout na to, co se ti stalo.“

„Já nemůžu. Myslím jen na Gianniho. Je to jediný muž, se kterým mohu být šťastná. Nikdo jiný nepřipadá v úvahu. Já nikoho jiného ani nechci.“

„Laro, prosím tě, nemůžeš žít jenom vzpomínkami na Gianniho a chlácholit se falešnými iluzemi, které ti akorát zničí život, nic víc. Jestli chceš ve svém životě něco změnit, musíš začít jinak myslet. Snaž se najít klid, který ti byl vždycky vlastní a začni přemýšlet optimisticky o své budoucnosti. Musíš si začít věřit. Nemůžeš jen slepě důvěřovat ve věčné spojení v manželství, musíš mít víru v sebe. Když bude tvoje láska věčná, vždycky najde pomoc ve spiritualitě, která je neustále všude přítomná. Jestli je Gianni pro tebe tím správným partnerem, dříve nebo později se vrátí. Pokud ne, nevrátí se nikdy.“

„Nepřestanu na něj čekat. Nevzali jsme se přeci jen tak bezdůvodně, nemyslíš?“

„Myslím, že dáváš manželství příliš velkou váhu. V dnešní době spousta manželství nefunguje a rozpadá se. Víš, co si myslím? Že už je instituce manželství přežitá! Je to archaismus. A platí to jak pro muže, tak pro ženy. Představuje i určité nebezpečí, protože nikdy nemůžeš úplně vědět, s kým máš co do činění. Je to jako vězení spojené se zodpovědností za rodinu, skládáš účty i společností. Když nepracuješ a jsi závislá na penězích manžela, riskuješ, že jakmile překročíš čtyřicítku, odloží tě jednoho krásného dne jako starý nábytek, najde si mladší a ty zůstaneš úplně bez prostředků.“

Trpí i děti, protože nespokojení rodiče na ně přenášejí své frustrace a často je používají k vydírání, aby si udrželi partnera vedle sebe i proti jeho vůli. Myslím, že společnost by měla instituci manželství reformovat a přizpůsobit ji moderní době. V současnosti mi to připadá jako nehumánní instituce, která slouží velmi často jen k legalizaci ženské prostituce.“

„Myslím, že máš příliš feministické názory.“

„Ne, jsem realistka a vadí mi, když tě vidím trpět. Asi už půjdu. Ale slib mi, Laro, že změníš svůj přístup. Nechci, abys zestárla čekáním na Gianniho. Začni se sebou něco dělat.“

Lara se dívala za Antonellou, která už byla na odchodu, a cítila vůči ní hluboký vděk. Od chvíle, co se poznaly, jí Antonella neustále nezištně pomáhala, jak radami, tak konkrétními činy. Pomyslela si: Jestlipak to není můj anděl strážný, který se vtělil do ženy, aby mi v životě mohl trochu pomoci...

3.

POSVÁTNÉ LOŽE

Lara se dozvěděla, že Gianni se s mladou blondýnkou i nadále schází. Snažila se s ním komunikovat, ale manžel s ní odmítal mluvit a nebral jí dokonce ani telefon. Pro Gianniho byl rozchod jednoduchý, ale pro ni to znamenalo trauma, ze kterého se ještě nevzpamatovala. Chodila na firemní porady a snažila se navenek nedávat své zoufalství najevo. Byla jak loutka s falešným úsměvem. Nechtěla před ostatními odhalovat skutečné city, které se skrývaly ve zlomeném srdci. Lara byla velmi atraktivní, a tak jí nadbíhalo mnoho mužů, kteří se snažili získat si její přízeň a náklonnost, ale u ní okamžitě naskakovaly obranné mechanismy. Už mužům nedůvěřovala. Když zjistili, že je to nedávno opuštěná žena, buď vzali nohy na ramena, nebo se snažili jejího zoufalství využít. Samotné, nezadané ženy přitahují na večírcích velkou pozornost mužů, ale žena, která se rozvádí, žije v jakémsi limbu. Vypadá nedůležitě, nepřítomně, nebudí žádný respekt a je příliš problematická na to, aby se o ni nějaký muž skutečně zajímal.

Jednoho dne ji zase přišla navštívit Antonella a tentokrát vzala s sebou ještě jednu kolegyni. Snažily se ji rozveselit a trvaly na tom, že s nimi musí jít na nějakou oslavu.

„Prober se, Laro. Musíš se z té agonie dostat. Nesmíš se tu zavírat jako nějaká jeptiška. Když jeden muž z tvého života odejde, najdi si jiného, který ho nahradí. Dělej něco, nemůžeš se takhle uzavírat do sebe.“

Lara stále ještě doufala v nějaký zázrak a stále věřila tomu, že se Gianni jednoho dne vrátí. Představovala si, že až se to stane, ona zase začne naplno žít. Proto neměla na žádnou milostnou avantýru ani pomyšlení. Toho večera s nimi nakonec na oslavu přece jen vyrazila, ale jen proto, že chtěla Antonelle udělat radost.

Večírek nebyl ani trochu nudný. Naopak. Byla to velmi příjemná a vydařená akce.

Hrála tam hudba, bylo veselo a jeden z účastníků — jakýsi Florentčan — tam dokonce promítal fotky ze své nedávné cesty do Peru. Lara si velmi mlhavě vybavovala, že se ve škole učili o nějakém peruánském vladaři, který musel zaplatit Španělům spoustu peněz, aby vykoupil svůj život. Nikdy ji moc nezajímalo, co se v té zemi tehdy odehrálo, nevěnovala tomu žádnou pozornost.

Muž, který o Peru toho večera vyprávěl, byl ale každopádně velmi sympatický. Měl prořídle vlasy, hustý plnovous, usměvavé oči a moc příjemný projev. Líčil jim svoji cestu do nejmenších detailů a své nadšení se mu podařilo přenést na všechny přítomné. Pozorně poslouchali a jako by se do jeho dobrodružství sami vžívali. Ke každé fotce měl připravenou nějakou veselou historku nebo upozornil na určitý pozoruhodný detail. Otevřel zajímavá témata, která přítomné zaujala natolik, že si o nich povídali i v následujících dnech. Lara byla nadšená. Konečně něco dokázalo skutečně upoutat její pozornost.

Na závěr svého vyprávění Diego — tak se onen neznámý cestovatel jmenoval — řekl: „Nakazil jsem se tam nemocí, kterou lékaři neumějí diagnostikovat. Já jí říkám akutní peruunitida.“

Poznámka vyvolala potlesk a explozi smíchu. Pak se společnost rozdělila do malých skupinek a pokračovala v konverzaci na obvyklá témata, jako je móda, filmy, cestování, práce a citové problémy.

Lara se jako obvykle odpojila od skupinky přátel a přesunula se do kouta u okna. Neměla chuť svůj smutek a bolest s nikým sdílet. Vůbec si nevšimla, že Diego k ní přišel s tácem plným skleniček a jídla: „Chceš něco jíst? Nabídní si.“

Lara zakroutila odmítavě hlavou, ale on se tím nenechal odradit. „Podle mě máš určitě hlad nebo žízeň.“

Okamžitě jí došlo, jak nezdvořile se zachovala k člověku, díky kterému právě prožila moc příjemné chvíle. Něco se v ní pohnulo. Pomyslela na to, jak samotářským životem poslední dobou žije, a uvědomila si, že takhle to nemůže jít dál. Jak dlouho se bude izolovat od zbytku světa? Proto se zvedla a vykročila za Diegem, který už odcházel, a zavolala na něj: „Rozmyslela jsem si to. Jeden z těch sendvičů mi určitě udělá dobře a k pití si taky něco dám.“

Diego Laru při jejím pokusu o navázání přerušené konverzace sledoval zvědavým pohledem.

„Večer byl opravdu nádherný. Tvé povídání se mi moc líbilo. Dokážeš proměnit v příjemné i velmi nepříjemné věci,“ složila mu Lara kompliment.

Diego zavrtěl hlavou a odpověděl: „Něco ti prozradím. To, co jsi viděla, je jen desetina toho, co jsem zažil.“

„Opravdu se ti tam tak líbilo?“ zeptala se Lara zvědavě.

„Nikdy jsem nezažil tolik zábavy jako tam,“ dodal Diego. „Proto teď budu několik měsíců pracovat, nebo možná několik let, trochu si našetřím a pak se do Peru zase vrátím.“

„Jak dlouho jsi tam byl?“

„Celý měsíc, co jsem měl dovolenou. Býval bych si pobyt rád prodloužil, ale moje pracovní povinnosti mi to nedovolily.“

Lara si vybavila všechny ty roky, po které si odpírala dovolenou, jen aby co nejdříve splatili hypotéku na dům. Teď ho Gianni nabídl k prodeji, a zatímco se bude čekat na kupce, musí Lara platit každý měsíc svou část splátky — minimálně dokud se celá záležitost mezi ní a jejím manželem neuzavře.

V hloubi duše si prodej domu ani trochu nepřála. K tomu místu ji vázalo příliš mnoho vzpomínek. Otiskly se do něj všechny chvíle štěstí prožité s mužem, kterého milovala.

Když tedy Diego mluvil o dovolené, napadla ji jediná věc: „Pokud může taková cesta člověku změnit život, ráda bych se někdy taky někam vypravila.“

„Až budeš chtít vyrazit do Peru, zavolej mi,“ řekl Diego. „Pokud ti budu moci být užitečný nějakými informacemi, rád pomohu.“

To byl začátek jejich přátelství. Diego se ukázal být skutečným přítelem. Nikdy jí nedělal žádné návrhy — na rozdíl od jiných mužů, kteří si mysleli, že je snadnou kořistí.

Diegovi se dalo věřit. Žil na venkově a tam byl šťastný. Dálek od své práce překladatele a čtenáře knih. Bydlel na malé farmě, kde choval spolu se svojí přítelkyní kachny. Lara si s ním velmi rozuměla, měla pocit, že se dokázal vcítit do jejích úzkostných stavů. Jednoho dne jí řekl: „Kdyby sis někdy chtěla odpočinout nebo si potřebovala srovnat myšlenky v hlavě, přijď za námi na farmu.“

Lara jeho pozvání přijala a strávila tam nakonec celý víkend. Poznala tak také jeho snoubenku Petunii. Vypadalo to, že Diego pochopil, že za jejími nucenými úsměvy a falešným optimismem se skrývala ve skutečnosti velká bolest. Odhalil její vnitřní drama, protože byl znalcem lidské duše. Proto jí také navrhl:

„Můžeš tu zůstat, jak dlouho chceš. Nikdo tě tu nebude rušit. Můžeš se pohroužit sama do sebe a najít ztracený klid.“

Po těchto slovech se vůči němu Lara otevřela, tak jako vůči nikomu jinému. Svěřila se mu se svým trápením, které její duši tolik sužovalo. Diego ji mlčky poslouchal. Jako projev respektu nic neříkal ani nekomentoval, ale on i jeho přítelkyně jí dali najevo, že jsou na její straně.

Od té doby Lara Diegovi občas zavolala z práce a jindy zase zavolal on jí. Rozvinulo se mezi nimi opravdové přátelství.

Lara prožívala v té době nejtěžší chvíle svého života. Kromě citových problémů se jí zkomplikovala také situace v práci. To vůbec nebylo běžné, protože Lara byla velmi schopná a pracovitá. V kanceláři, kde pracovala, však došlo ke změnám a její nový šéf ji nutil pracovat mnohem více hodin než dřív, aniž by za to měla jakoukoli odměnu navíc.

Laru to nesmírně štvalo, protože to považovala za nespravedlivé, a ještě k tomu se cítila slabá, osamělá, opuštěná a neměla po boku žádného muže, kterému by se mohla se svými problémy svěřit. Kamarádky se ji snažily utěšit: „Čas tvoje milostné trápení zahojí. Potkáš jiného muže a na Gianniho zapomeň. A jestli už se ti nelíbí v práci, tak si najdi jinou. Se svými schopnostmi nebudeš mít žádný problém najít si něco lepšího.“

Lara ale toužila po slovech útěchy od nějakého muže. Jednou odpoledne se zrovna chystala zavolat Diegovi, když v tom telefon začal sám zvonit. Byla to sousedka z Monzy a řekla jí, že viděla, jak jde někdo do jejich domu. Laru okamžitě napadlo, že tam je na prohlídce realitní makléř s nějakým zájemcem. Pro jistotu do realitní kanceláře, které prodej domu svěřili, zavolala, ale tam se dozvěděla, že nikdo z jejich makléřů do domu nešel.

Napadlo ji tedy, že to mohou být zloději, popadla klíče od domu, vyjela spěšně autem z garáže a vyrazila po výpadovce

směrem na Monzu. Přijela až k domu, kde prožila celých deset let svého života a okamžitě si všimla Gianniho auta.

„Možná přijel dům ukázat nějakému zájemci on,“ napadlo ji a ta myšlenka ji rozrušila. Viděla v tom příležitost vidět zase tvář v tvář muže, kterého tolik milovala. Konečně je tu možnost si promluvit a spoustu věcí si vyjasnit.

Opatrně strčila klíč do zámku, a když otevřela, uslyšela hlasy, které přicházely z ložnice. Její dveře byly pootevřené. Lara se potichu přiblížila a celá se chvěla vzrušením. Představovala si, že spatří svého muže, jak mluví s potenciálním kupcem.

Když přišla ke dveřím, spatřila Gianniho nahé tělo v objetí s nějakou ženou. Kouleli se z jedné strany postele na druhou. Ta nečekaná scéna byla pro její city ženy stále ještě zamilované do svého manžela jako rána pěstí na solar. Nevěděla, jestli má křičet, nebo plakat. Zůstala tam beze slova stát jako zkamenělá a nemohla se ani hnout.

Milenci si její přítomnosti velmi brzy všimli. Žena si zakryla tvář a Gianni se zvedl a sáhnul do skříně pro svůj starý župan, který tam ještě zbyl spolu s dalším oblečením, které si neodvezl. Rychle si ho oblékl, usmál se, jemně Laru vytlačil ze dveří a zavřel je za sebou. Lara byla ještě ohromená překvapením, ale dívala se mu zpříma do očí. Byly stále stejně svůdné a nezměnil se ani ve tváři. Zjevně ani náhodou netrpěl jejich rozchodem tak jako ona.

„Co tu děláš, Laro? Myslel jsem, že jsi v Miláně...“ řekl, aby trochu rozptýlil trapnost okamžiku.

„No, na to bych se ráda zeptala já tebe. Co děláš ty s cizí ženskou v našem domě!?“ vyrazila ze sebe hlasem plným bolesti a vzteku.

„Dokud dům neprodáme, občas ho ještě budu potřebovat,“ snažil se ospravedlnit svoji přítomnost a ani se na ni přitom nepodíval.

Se slzami v očích, s hrdlem sevřeným úzkostí, obličejem zrudlým vztekem a s velkou bolestí v srdci procedila tiše mezi zuby: „Nejenže jsi zničil naše manželství a zahodil naši lásku, Gianni, ale ještě nemáš vůbec žádný respekt k tomu, že jsme tady strávili společně tolik let a klidně si přitáhneš do naší postele cizí ženskou a miluješ se tu s ní. Pošpinil jsi tak nejen naši lásku, ale i úctu, kterou jsem k tobě až do této chvíle chovala.“

„Co ode mě sakra chceš? Náš vztah už je dávno passé. A já ženu potřebuju. Myslíš si, že jsem ze železa a že nemusím občas uspokojit svoje potřeby?“

Vypadalo to, že Gianni se hodně změnil. Jeho chování bylo sprosté, ubohé a cynické.

„To s ní nemůžeš jít kamkoliv jinam? Musíš si ji vodit zrovna sem, do našeho domu, ke kterému se váže tolik společných vzpomínek? Tady mezi těmi zdmi se přece odehrála spousta let společného života...“, namítla Lara smutně.

„Stejně už jsme byli skoro na odchodu. Jestli ti na té posteli tak záleží, tak teď je tvoje. Můžeš tam dělat se svým milencem totéž. Než se dům prodá, můžeš si tu s někým užívat i ty.“

„Jak můžeš být tak necitelný, Gianni? Hodně tě baví takhle mě zraňovat? Já jsem počestná žena.“

Bylo jasné, že Gianni vidí situaci mnohem povrchněji a pragmatičtěji než ona. Na jemnost ženské duše nebral vůbec žádné ohledy. Zřejmě ho to ani nenapadlo. Gianni zamířil zpátky k ložnici a cestou ještě utrousil přes rameno směrem k ní: „Oblékneme se a jdeme pryč.“

Už nechtěla být v přítomnosti Gianniho i té ženy ani o vteřinu déle, protože by je asi musela uškrtnit. Sebrala se a vyběhla z domu ven. Chodila bezcílně ulicemi města a snažila se dostat ze sebe všechnu tu bolest, vztek a smutek, které ochromovaly celé její tělo. Jak tak chodila, cítila, že se jí zvedá žaludek.

Pospíšila si k trávniku a po několika dávivých zvucích na něj vyzvracela celý obsah žaludku. Gianniho chování v ní vyvolávalo tak velké znechucení, že kdyby to šlo, vyzvracela by ze sebe i duši. Utřela si uplakané oči i pusou. Trochu se jí ulevilo. S prázdným žaludkem vstoupila do baru, objednala si heřmánkový čaj a začala ho pomalými doušky usrkávat. Nevypadalo to, že by ji chtěly vztek a zloba opustit. Byla jich plná. Dodala si odvahy a rozhodla se vrátit se do jejich bývalého domu.

Potřebovala si s Giannim promluvit. Ujistit se o tom, že už ji skutečně nemiluje. Ona totiž stále ještě věřila tomu, že jeho láska k ní je stále ještě živá, stejně jako byla přesvědčená o tom, že nemůže milovat žádného jiného muže na světě.

Když se vrátila do domu, byl tichý a uklizený jako vždy. I postel byla perfektně ustlaná. Skoro to vypadalo, jako by se tam nic nestalo. A přesto. Ta místnost, nejposvátnější část jejich domu, byla v jejich očích už navždy poskvrněna: sexuální chtíč, vášně a zrada pošpinily a znesvětily její manželské lože.

Lařina čistá láska byla zničena a pošlapána. Teď jen musí dokončit dílo zkázy, které její manžel svým činem započal...

Bolestné pocity způsobily, že se jí zatmělo před očima. Celá bez sebe a šílená žárlivostí a vztekem začala zuřivě rozbíjet skleněné lampy z Murana a poshazovala na zem, co mohla. Některými předměty z keramiky a skla, které kdysi s takovou láskou opatrovala, mrštila zlostně o zeď. Sebrala ze země několik ostrých stěpů a poškrábala s nimi zařízení v celém domě. Zdemolovala všechno, co šlo. Kdyby měla místo nehtů ocelové drápy, poškrábala by s nimi i zdi. Když odcházela, byl celý dům naprosto zničený.

V bytě, kde nyní bydlela, na ni čekala další překvapení. Výpověď z práce, kterou jí poslala její cestovní kancelář, a balíček od Diega s knihami o Peru.

Byla naprosto vysílená a zmožená tím, jak se v domě snažila vybit svůj vztek, a zamířila rovnou do postele. Cítila hořkost, ale únava byla silnější. Víčka jí padala a nedokázala zůstat vzhůru. Dopadla ztěžka na postel a v tom samém okamžiku se propadla do hlubokého spánku. Zítra je další den, ale teď, kdy znala i jinou tvář muže, kterého tolik milovala, život přestal mít smysl.

Následujícího rána se vypravila do práce, aby vyřešila formalitu vztahující se k ukončení pracovního poměru. Ani ona už neměla naprosto žádný zájem zůstat dál tam, kde ji nechtěli a jenom ji vykořisťovali. Cítila se poražená, ponížená a znechucená. Teď už věděla, jaký Gianni doopravdy je, to jí ale nezabránilo ho i nadále milovat. Jako by jí nějaká síla jako řetěz držela připoutanou ke vzpomínkám. Chtěla na něj zapomenout, ale nemohla. Byla naprosto ztracená.

Lara se odřízla od světa. Nevycházela z bytu a nepřála si žádné návštěvy. Propadla se do hluboké deprese. Byla nešťastná a dezorientovaná. Nevěděla, co má dělat, a pořád si neuměla představit, jak bude bez Gianniho dál žít. Její hrdost vdané ženy byla pošlapána.

Opatrovala a poklízela jejich společný domov s láskou a houževnatostí. Její oddanost byla patrná v každém koutě domu. To všechno její manžel svým bezcitným činem v jednom jediném okamžiku zničil.

Připadala si jako ve zlém snu, málo spala, často se budila a dělala všechno automaticky jako robot. Trauma z nevěry a rozchodu umocněné cynismem jejího manžela ji naprosto položilo.

Přes to všechno ho nedokázala přestat milovat. Něco uvnitř jejího nitra jí to nedovolovalo.

Několik dní poté, co se s Giannim potkali v domě, jí sám zavolal a byl celý vzteky bez sebe z toho, jak domácnost zdemolovala. Nijak ji nešetřil a jeho ostrá slova řezala jako nůž: „Cos to provedla? Zbláznila ses? Všechno jsi zničila. Takhle dům

nemáme šanci prodat a bude trvat dlouho, než se to dá do pořádku. Jsi nezodpovědný a nesvéprávný blázen! Udělal jsem dobře, že jsem tě opustil. A už tě nikdy nechci vidět, rozumíš?!”

Bylo jí úplně jedno, co na ni manžel do telefonu křičí. Poslední věta ji ale zasáhla někde hluboko v srdci. Příliš ho milovala, než aby dokázala připustit, že ho definitivně ztratila. Vždycky ho považovala za muže svých snů. Žádný jiný muž nebyl jako on. Před ním měla i jiné vztahy, ale Gianni jako jediný dokázal naplnit její představy a touhy, dát jejímu životu smysl a rozzářit ho barvami.

Hleděla z okna svého malého bytu v desátém patře milánského paneláku. Jemný šedý závoj mlžného oparu v kombinaci se smogem jí neumožňoval vidět město jasně. Výhled jí nikdy nepřipadal tak smutný a deprimující jako právě teď. Neviděla ani náznak obrysů hor, které se za jasných dnů klenuly na obzoru.

Připadalo jí, že její život stále více postrádá jakýkoliv smysl. Dokonce začala přemýšlet o tom, že není důvod dál žít a že by bylo nejlepší všechno skončit. Gianni odešel a ona už nemá ani nejmenší naději, že se k ní vrátí. Chtěla jen spát a na všechno jednou provždy zapomenout.

Lehla si do postele a zoufale se snažila usnout. Zavřela oči, chtěla přestat myslet a všemu uniknout. Bez úspěchu. Převalovala se ze strany na stranu, ale spánek nepřicházel. Vzpomněla si, že má prášky na spaní. Když lahvičku otevřela, spatřila růžové oválné tablety. Antonella jí je přinesla teprve nedávno, protože si jí stěžovala na problémy se spánkem.

„Musíš je brát po jednom,“ řekla a odsypala jí asi deset tablet. „Víc ti jich teď dát nemůžu. Jsou jenom na předpis.“

Dost těžko si dokázala představit, že jedna tableta přesvědčí její tělo, aby usnulo. Vzala do ruky skleničku s vodou a připomněla si, že vždycky odmítala brát jakékoliv léky, protože je považovala za určitou formu drogy. Při té myšlence se

její srdce rozběhlo jako splašený kůň. Potřebovala však okamžitě usnout, protože měla pocit, že jinak se snad zblázní. Pomyslela si: „Nemá smysl přemýšlet, jestli je to droga nebo ne. Potřebuju spát. A když to zafunguje, tak usnu. Tečka.“

Položila si tabletu na jazyk a zapila ji vodou. Účinek na sebe nenechal dlouho čekat. Nejdřív jí připadalo, že se její dech zklidnil a stal se pravidelný, stejně jako tlukot srdce, které teď tikalo jako hodiny. Vnímala hlasy z okolních bytů, zvuk aut a skútrů projíždějících ulicí. Měla pocit, jako by je slyšela několikanásobně hlasitěji než obvykle, ale po chvíli začala cítit ospalost a malátnost jako v opilosti. Její tělo najednou vůbec nic nevážilo. I hlava byla neobvykle lehká. Cítila se svobodná jako vítr.

Do hlavy jí vnikl jako vetřelec pronikavý zvuk: zvonění telefonu. Trhla sebou a nepřítomně, skoro jako náměsíčná, zvedla telefon. Byla to její přítelkyně Antonella.

„Ahoj, Laro, představ si, že jsem teď potkala tvého bývalého s tou zatracenou ženskou. Drželi se za ruce a objímali se. Měla jsem chuť k němu skočit a vrazit mu pořádnou facku za to, jak se chová. Ubožák jeden...“

Tato slova by ji za normálních okolností jen rozrušila, teď ale představovala přesně tu pověstnou kapku, kterou pohár bolesti a zoufalství, plný až po okraj, přetekl. Smutek, vztek a bolest, které Lara cítila, byly nesnesitelné. Měla pocit, že přehlušily účinek léku. Úplně se probrala, všechny smysly měla rozjitřené. Byla rozrušená a opět nad sebou ztratila kontrolu. Rozplakala se: „Antonello, nech mě teď být a netrap mě s tím ještě víc.“

Ukončila hovor a odpojila telefon. Snažila se konečně usnout, ale nedařilo se jí to. Byla nervózní, telefonát její city ještě více rozjitřil. Spolkla tedy ještě dvě tablety a vůbec ji přitom nenapadlo, že by pro ni tak silná dávka mohla být nebezpečná.

Když Antonella uslyšela v telefonu hysterický tón hlasu své přítelkyně, rozhodla se, že za ní hned zajde, aby se jí omluvila,

protože se jí už nemohla znovu dovolat. Zřejmě Lara vypnula telefon. Netrvalo dlouho a stála před jejími dveřmi. Po neúspěšném zvonění, bouchání a volání došla pro vrátného, který seděl v kukani u vchodových dveří, a společnými silami vyrazili dveře. Lařino bezvládné tělo leželo na posteli. Kousek od ní na zemi byly rozsypané prášky na spaní. Antonellu okamžitě napadlo, že se Lara pokusila o sebevraždu a zavolala záchranku. Sanitka přijela během několika minut a odvezla Laru do nemocnice, kde jí vypláchli žaludek a oživil ji.

Když přišla k sobě, ležela na posteli v nemocničním pokoji. Vedle ní stála sestra spolu s vyděšenou a na smrt bledou Antonellou.

„Panebože, Laro, co jsi to udělala? Chtěla jsi to skončit? To je pro tebe ten darebák tak důležitý?“

Lara nevěděla, co na to říct. V očích ostatních to vypadalo jako pokus o sebevraždu. Ona se ale skutečně snažila jenom usnout. Potřebovala jednoduše spát a oni jí to nedopřáli.

Antonella dala vědět několika Lařiným nejbližším přátelům, jak těžké období teď prožívá a co se stalo. Byl mezi nimi i Diego, který ji brzy přišel navštívit. Nic jí nevyčítal a jenom se jí jednoduše zeptal: „Proč jsi to udělala?“

„Chtěla jsem jen spát. Gianniho jsem už navždycky ztratila.“

„Uklidni se, Laro. Žádnému muži a už vůbec ne muži, který tě nemiluje, bys neměla dovolit ničit ti život. Tolika lidem na tobě záleží. Musíš žít dál. Pamatuj si, že ses narodila sama a naučila ses chodit taky sama. Jednoho dne budeš mít po svém boku muže, který tě miluje. Teď se ale uklidni a odpočívej.“ Pak jeho tvář zvážněla a on dodal: „Proč nestrávíš pár dní na nějaké psychiatrické klinice, tam by ti určitě pomohli zbavit se té nezdravé závislosti na Giannim...“

„To mi říkal i lékař,“ odpověděla Lara. „Chtěl mě poslat ani nevím na jaké místo, ale pobyt tam stojí 5000 euro na měsíc.“